JOAN MATTHEWS

Sărutări furate

Traducerea şi adaptarea în limba română de

FLAVIA VOINEA

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Christine Hart parcurse distanţa dintre parcare si intrarea din spate a magazinului universal „DaVinci Finer Foods”, pregătită să înceapă lucrul ca şefă a magazinului, pe tura de noapte. De fapt, era pregătită pentru orice.

Ce dacă avea să fie trează la cele mai ciudate ore? În ultimii trei ani, când lucrase ca asistentă a directorului din tura de seară, se obişnuise să reziste şi să muncească dormind puţin şi bând multă cafea.

Ştia că putea să se bazeze pe ajutorul angajaţilor. Îi plăceau fetele şi băieţii aceia singuratici, care aveau motivele lor să-şi petreacă nopţile alături de colegi, aranjând mărfurile în rafturi după ce clienţii lăsaseră totul în dezordine. Când pleca acasă, la miezul nopţii, avea întodeauna grijă să le lase cafea proaspătă în cafetieră.

Acum, intră în magazin hotărâtă să facă unele schimbări. În primul rând, nu va mai face curăţenie! Acum intra într-un magazin curat, în care totul era pus la locul lui, pentru că era treaba altcuiva să supervizeze totul

- golirea coşurilor de gunoi, spălarea podelei, aranjarea mărfurilor care fuseseră returnate la casă, adunarea cărucioarelor din parcare. La „DaVinci”, a „superviza” însemna „a face tu însuţi”, aşa încât Christine se săturase de această muncă. Acum, treaba ei era alta - trebuia să calculeze vânzările zilnice, să schimbe preţurile în sistemul central de scanare a mărfurilor şi, în ultimă instanţă, să rezolve orice problemă care ar putea apărea.

Mergând spre casa centrală, Christine observă o sticlă spartă şi o baltă mare, roşie, pe podea. Se încruntă şi grăbi pasul. Magazinul ar fi trebuit să strălucească de curăţenie până acum! Apoi zări, pe un coridor, câteva cărucioare goale care ar fi trebuit să fie aranjate afară, într-un spaţiu special amenajat.

Când ajunse la casele de marcat, văzu întreaga dimensiune a dezastrului - pahare de suc pe jumătate pline, căni de cafea pătate de ruj, ambalaje de dulciuri peste tot. În raionul de fructe, câţiva struguri căzuseră pe podea şi fuseseră

striviţi de roţile cărucioarelor, care făcuseră o dâră lipicioasă prin tot magazinul. Furioasă peste măsură, se grăbi către birou, unde găsi un bilet de la noul asistent din tura de seară: *„N-am avut timp să fac curat. Îmi pare rău!”*

Christine trase aer în piept, simţind că aceasta nu era singura surpriză care o aştepta. Ieşi prin uşa automată în faţa magazinului şi se uită îngrozită către parcare. În loc să fie liberă, parcarea era plină de cărucioare - unele erau pe locurile pentru handicapaţi, iar altele erau răsturnate, în mijlocul drumului.

- Nu se poate! exclamă ea.

Dacă n-ar fi fost prima zi de lucru a asistentului din tura de seară, Christine ar fi făcut fotografii şi i-ar fi făcut raport. La trei avertismente primite, orice angajat al magazinului era concediat.

Mizeria din magazin mai putea să aştepte, se gândi ea. Întâi de toate, trebuia să facă ordine în parcare. Morty, poliţistul care patrula în acea zonă, ajungea la magazin puţin după miezul nopţii şi, dacă vedea cărucioare pe locurile speciale pentru handicapaţi, putea să amendeze conducerea magazinului. Ziarul local primise deja câteva scrisori de la cetăţeni care acuzau conducerea de neglijenţă pentru că, adesea, locurile rezervate

persoanelor hadicapate erau ocupate de cărucioare - dar nimeni nu spunea că cei care le lăsau acolo erau clienţii. Magazinul şi angajaţii prost plătiţi, dar exploataţi, aveau de suferit.

Suflecându-şi mânecile noii sale uniforme - o bluză albă pe care o purtau numai directorii - Christine începu să adune cărucioarele. Întâi eliberă locurile rezervate persoanelor handicapate, apoi adună cele zece cărucioare de pe stradă. Formă un şir, cu toate că ştia că regulile magazinului îi interziceau să manevreze mai mult de şase cărucioare o dată. Dar cine avea s-o reclame? Doar ea era şefa!

Pentru că porţiunea de drum până la locul special pentru cărucioare era în pantă, le împinse cu putere, apoi
- dintr-un impuls - sări în ultimul cărucior. Viteza o făcu să zâmbească, uitând pentru o clipă de mizeria din magazin. Se bucură de aerul rece al nopţii, râzând ca un copil care primeşte primul skateboard din viaţa lui.

***

Clifford Thorne ştia că merge cu viteză prea mare, dar abia îşi scosese Jaguarul din service şi tentaţia de a apăsa pedala de accelaraţie era prea mare. Nu putea să facă acest lucru pe străzi, de

teama poliţiei, dar nimic nu-l împiedica să încerce performanţele maşinii în parcarea mare şi goală a magazinului „DaVinci Finer Foods”.

Era o noapte caldă şi-i plăcea să simtă aerul prin geamurile deschise. Apăsă pedala de acceleraţie şi observă, mult prea târziu, o tânără care împingea câteva cărucioare exact în direcţia lui. De fapt, părea că era urcată într-un cărucior... Oare ce făcea? se întrebă el. Înnebunise? Probabil că nu, dar simţea acelaşi impuls care-l îndemnase şi pe el să acţioneze aşa.

Christine îl văzu şi, pentru că pierdea controlul asupra şirului de cărucioare, sări din cărucior şi începu să alerge pe lângă ele, încercând să le oprească.

Era prea periculos! se gândi el. Frână, încercând s-o evite, dar izbi şirul exact în mijloc, lovind cu putere cărucioarele. Clifford se temu că ar fi putut s-o rănească, dar ea părea îngrijorată din pricina maşinii. Prostuţa! Ar fi putut să ajungă la spital, iar ea îşi făcea griji pentru câteva zgârieturi care se reparau cu uşurinţă.

Cliff nu era pregătit să iasă din maşină şi să-şi ceară scuze. O privi cu atenţie pe tânără, deşi ar fi vrut s-o ia în braţe şi să-i spună că totul era în ordine. Era drăguţă, chiar frumoasă, şi foarte

naturală. Avea părul blond, ondulat, până la nivelul umerilor, iar ochii mari, care acum aveau o expresie îngrozită, păreau blânzi. Avea o uniformă simplă, dar o purta cu mândrie şi eleganţă, de parcă ar fi fost la o prezentare de modă. Poate că merita să-şi lovească maşina ca s-o liniştească pe tânăra aceasta!

***

Christine clipi de câteva ori, dorindu-şi ca scena din faţa ei să fie doar un vis urât. Oare, dacă va închide ochii, totul va dispărea? Încercă acest lucru, dar fără succes. Încălcase câteva reguli foarte stricte ale magazinului şi era sigură că acest şofer, în mod evident bogat şi în egală măsură iresponsabil, o va reclama. Pentru că sindicatul n-o va susţine, avea să fie concediată! Iar şoferul acestui Jaguar putea chiar s-o dea în judecată! De ce nu iese din maşină? se întrebă ea. Cheamă poliţia sau îşi sună avocatul?

Pentru ca situaţia să fie şi mai complicată, apăru Morty.

Într-o clipă, Christine ridică toate cărucioarele şi le alinie în faţa Jaguarului. Ştia că distruge dovezile, dar panica o făcu să acţioneze aşa.

Morty opri maşina de poliţie şi coborî.

- Ce mizerie, Christine! spuse el, uitându-se în

jur. Credeam că Richard trebuia să lase totul în ordine!

Morty venea adesea în magazin şi era la curent cu toate mişcările personalului.

- Şi eu credeam la fel! Dar a fost prima lui zi de lucru... Mi-a lăsat un bilet şi mi-a spus că a fost prea ocupat. Poate că acum o să vadă cât de mult munceam eu!

- Şi aici ce s-a întâmplat? întrebă Morty, apropiindu-se de Jaguar.

Într-o clipă, portiera se deschise şi un bărbat înalt de peste un metru optzeci ieşi din maşină.

La vederea lui, Christine rămase fără cuvinte. Părea coborât dintr-o revistă! Era bronzat, fiecare fir de păr era la locul lui, iar hainele îi scoteau în evidenţă trupul musculos. Nu părea furios, ci mai degrabă stânjenit.

El făcu un lucru incredibil - se apropie de ea şi-i spuse:

- Îmi cer scuze, domnişoară.

Apoi se întoarse spre Morty:

- Îmi pare foarte rău, domnule poliţist. Pur şi simplu n-am văzut-o şi am intrat exact în şirul de cărucioare pe care le împingea către magazin. Puteam s-o accidentez.

- Te simţi bine, Christine? întrebă Morty.

- Păi, eu...

Christine nu-şi găsea cuvintele.

- Dumnezeule! Sper că da! spuse necunoscutul. Era întuneric şi nu mă aşteptam să întâlnesc pe nimeni aici.

Morty se apropie de Jaguar.

O, nu! se rugă ea în gând. Încă mai exista pericolul unui raport!

- Maşina a păţit ceva?

- Nu cred, minţi Cliff.

Capota era lovită şi zgâriată, dar ce mai conta când era lângă o femeie atât de frumoasă?

- Si aici? întrebă Morty, suspicios.

- Urmele astea? Sunt vechi, dar n-am apucat să le repar.

De ce minte pentru mine? se întrebă Christine. De obicei, oamenii bogaţi se purtau de parcă simplii angajaţi nu erau fiinţe umane.

- Sunteţi sigur? insistă Morty.

Poliţist cu experienţă, era în stare să deosebească urmele noi ale unui accident de unele vechi.

- Foarte sigur. Domnule poliţist, este târziu şi cred că domnişoara are mult de lucru. Încă o dată, îmi pare rău că am fost neatent.

- Eu ar trebui să... începu Christine.

Dar el o întrerupse.

- Nu, a fost vina mea.

Morty se uită la amândoi.

- Atunci, bună seara. Christine, am să mă întorc la ora unu. O să ai timp să faci ordine aici?

- Cred că da.

- Bun! Dar dacă nu, mă tem că o să întocmesc un proces verbal. Consiliul orăşenesc e cu ochii pe voi din pricina parcării!

Morty îşi consultă ceasul.

- Ai la dispoziţie cincizeci de minute.

În acel moment, un tânăr ieşi în fugă din magazin.

- Christine! Manuel a anunţat că e bolnav şi nu poate să vină! Iar în magazin sunt cinci clienţi furioşi care cer să discute cu directorul!

Din pricina agitaţiei, nu observase că în parcare apăruseră cinci maşini.

- Vin! strigă ea.

Apoi se întoarse către cei doi bărbaţi:

- La revedere!

Intră în fugă în magazin. Dacă Manuel era bolnav, însemna că trebuia să se ocupe de singura casă de marcat deschisă în timpul nopţii, până la ora şase dimineaţa. Singura speranţă era să nu aibă clienţi.

Dar microbuzul hotelului Sheraton opri în faţa magazinului şi doisprezece turişti gălăgioşi năvăliră înăuntru, sporovăind într-o limbă străină.

- Ce cauţi aici? strigă ea la Mohamed, şoferul hotelului. Stiam că ultima cursă este la ora unsprezece.

- Avionul lor a avut întârziere şi sunt morţi de foame. Cei de la hotel m-au trimis aici, pentru că restaurantul e închis.

- Nu se poate!

Înţelegând că nu putea face ordine în parcare în intervalul stabilit de poliţist, Christine se hotărî să facă poze. Dacă urma să i se facă raport, măcar să fie pedepsit şi Richard, adevăratul vinovat!

Clienţii o ţinură ocupată mai bine de o oră, aşa că era trecut de ora unu când reuşi să ajungă din nou în parcare. Îi trecu prin minte că străinul acela chipeş ar putea s-o aştepte în parcare, dar alungă rapid gândul. În lumea ei, lumea adevărată, aşa ceva nu se întâmpla.

Uşile automate se deschiseră în faţa ei, iar Christine rămase în parg, uimită. Jaguarul dispăruse, dar acelaşi lucru se întâmplase şi cu toate cărucioarele împrăştiate în parcare. Privind în dreapta ei, le văzu aliniate lângă perete, exact aşa cum ar fi trebuit să le aşeze Richard.

- Nu pot să cred!

Maşina poliţiei apăru pe stradă, iar Morty opri în faţa ei.

- Bravo, Christine! îi strigă el, fără să coboare din maşină. Nu ştiu cum te-ai descurcat atât de repede. Parcarea arată grozav!

- Mulţumesc, Morty, spuse ea, prea stânjenită ca să recunoască faptul că n-avea nici o legătură cu asta.

- Ne vedem mâine!

- Sigur că da.

După plecarea lui Morty, Christine se îndreptă spre cărucioare, de parcă nu i-ar fi venit să creadă ceea ce vedea. Oare el... Nu, imposibil! Probabil un angajat a renunţat la pauza de masă şi a făcut asta. Sigură că acesta era adevărul, intră înapoi în magazin cu zâmbetul pe buze.

***

Clifford privi toată scena dintr-un loc în care nu putea fi văzut. În ciuda distanţei, văzu zâmbetul ei şi înţelese că era mulţumită. Acea jumătate de oră de muncă fizică meritase! Deşi mergea regulat la sala de forţă, trebuia să admită că nu era uşor să împingă zeci de cărucioare şi să le aşeze la locul lor. Dar o făcuse cu plăcere, ca s-o ajute.

Voia s-o revadă şi era sigur nu va fi greu s-o

facă, de vreme ce ştia că lucra în tura de noapte. Dar expresia ei mândră îl făcea să creadă că acea tânără îi va da bătaie de cap. Trebuia s-o convingă că nu era un bogătaş într-o maşină elegantă. Adică era, îşi spuse zâmbind, dar îi plăcea să aibă acele lucruri pe care nu le putea cumpăra.

Clifford Thorne îşi dorea să se aşeze la casa lui, să aibă
o familie. Toate debutantele în societate şi moştenitoarele pe care i le prezentase mama lui se dovediseră extrem de plictisitoare, iar cea pe care o găsise singur fusese interesată numai de banii lui. Se săturase de ele! Acum voia o femeie căreia să nu-i pese de banii lui, ba chiar să-l refuze la început tocmai din acest motiv. Ar fi fost o noutate!

Porni maşina şi se îndreptă spre casă pe un drum ocolit, ca să nu treacă prin faţa magazinului. Nu voia să rişte să fie văzut, în cazul în care Christine s-ar fi uitat pe fereastră. Prefera ca ea să creadă că plecase de mult...

Capitolul 2

Clifford Thorne se răsuci în patul care, dintr-o dată, i se părea prea mare. Pur şi simplu, nu şi-o putea scoate din minte! Se uită la ceas: patru şi jumătate. Exista şansa s-o găsească la magazin, pentru că „DaVinci” avea program non-stop.

Cliff se ridică în capul oaselor, complet treaz. Nu dormise deloc, dar se simţea ca şi când ar fi alergat o cursă de zece kilometri. Amintirea ei îi provoca o durere fizică, inexplicabilă.

Ce se întâmpla cu el? Fusese lângă ea numai câteva minute, iar întunericul fusese destul de dens. Poate că, la lumina zilei, tânăra care-l tulburase atât nu i se va mai părea atât de deosebită!

Nu mai simţise o asemenea dorinţă fizică chinuitoare de când o curtase pe Nicole, femeia care-i zdrobise inima.

Dar pasiunea pentru Nicole fusese una sălbatică, de moment, fără nici un viitor. Sentimentele neaşteptat de puternice faţă de tânăra pe care tocmai o cunoscuse erau complet diferite. Era ceva nou, ca şi cum ar fi vrut s-o protejeze... Ar fi vrut s-o ia în braţe, s-o ţină la pieptul lui şi să-i alunge toată teama din priviri.

Ridicându-se din pat, Cliff decise că-i plăcea

acel sentiment, ca şi rolul de protector pe care-l presupunea. Se dezbrăcă de tricou şi se îndreptă spre baie. După ce va face un duş, va naviga cam o oră pe internet, în căutarea unor informaţii despre piaţa de capital, după care se va duce la „DaVinci” şi o va invita pe Christine la micul dejun.

***

Ce noapte! se gândi Christine, ghemuindu-se într-un fotoliu incomod din camera de odihnă a angajaţilor.

Totul era în ordine, dar numai după ce muncise din greu mai bine de o oră. Richard îi scrisese în bilet că fusese ocupat, dar ea nu înţelegea ce anume avusese de făcut. Nici una din îndatoririle lui nu fusese îndeplinită!

Oare avusese parte de clienţi pretenţioşi? Poate că avusese de-a face cu Jack, pe care angajaţii magazinului îl porecliseră „Cel care sărută”. Jack desfăcea întotdeauna cel puţin şase cutii de „Sărutări de ciocolată” de la Hersey, înainte să cumpere bomboanele perfecte care se topeau în gura lui. Christine bănuise întotdeauna că bărbatul avea o problemă cu papilele gustative, pentru că gustase adesea din cutiile refuzate de el şi nu descoperise nimic în neregulă. Uneori, Jack stătea şi jumătate de oră la standul de „Relaţii cu clienţii”, plângându-se de calitatea scăzută a

ciocolatei.

Christine înghiţi în sec, fiindu-i brusc poftă de ciocolată. Băuse multă cafea şi se săturase de ea, dar n-ar fi refuzat o porţie de clătite cu ciocolată de la „Athena”. Ce-ar fi să meargă acolo la micul dejun? Salariul i se mărise puţin şi-şi permitea să ia, din când în când, micul dejun în oraş. Şi poate chiar să meargă şi la salonul de coafură al lui Michel.

- Christine, linia 402! se auzi în difuzor.

Ea se duse către telefon şi ridică receptorul.

- Da, Wesley.

- Ai un client.

- Mulţumesc.

Era un interval destul de liniştit, prea târziu chiar pentru cei care veneau noaptea la cumpărături şi mult prea devreme pentru cei care se trezeau în zori.

Christine bău ultima înghiţitură de cafea şi aruncă paharul de plastic în coşul acum gol. Împingând uşile duble pe care scria *„Numai pentru angaja]i”,* Christine se grăbi spre casă. Un bărbat înalt, lat în umeri, o aştepta, cu un buchet de flori în coş.

- Îmi pare rău că v-am făcut să mă aşteptaţi, domnule, spuse ea, strecurându-se în spaţiul rezervat casierei.

- Bună, Christine, spuse bărbatul, privind-o în ochi.

Era şi mai frumoasă în lumina puternică din magazin,
decât i se păruse cu câteva ore în urmă, în întunericul nopţii.

- Bună, răspunse ea, concentrându-se asupra casei de marcat.

Nu-i plăcea când clienţii îi spuneau pe nume, dar ştia că acesta era riscul atunci când purta ecuson.

- Buchetul de lux costă doisprezece dolari şi nouăzeci şi cinci de cenţi, anunţă ea.

El îi dădu o bancnotă de douăzeci de dolari. Christinei
i se părea că bărbatul avea un aer familiar, dar nu-şi amintea să-l fi văzut vreodată.

O, nu! spuse ea în gând, ridicând privirea. Brusc, îşi aminti unde şi în ce condiţii îl mai văzuse.

- Cu TVA, treisprezece dolari şi şaptezeci şi şase de cenţi. Poftiţi restul - şase dolari şi douăzeci şi patru de cenţi, spuse ea, încercând să păstreze un ton serios, profesional.

Îi înmână bonul şi restul, dar nu reuşi să-şi desprindă privirea de a lui. El luă banii şi-i puse în portofel, apoi îl strecură în buzunarul din spate al

pantalonilor. Dintr-un motiv pe care nu şi-l putea explica, acest simplu gest o făcu pe Christine să se înfioare.

- Cum a fost restul nopţii? întrebă Clifford.

- Destul de aglomerată. Dar... am avut noroc cu un spiriduş care a făcut ordine în parcare, zâmbi ea.

- Serios? Ce drăguţ!

- Nu cumva ai văzut ceva... neobişnuit pe acolo?

Clifford se încruntă, ca şi când ar fi făcut un efort să-şi
amintească.

- Neobişnuit? Nu. Doar multe cărucioare! Face parte din îndatoririle tale să plimbi afurisitele alea de cărucioare prin parcare, la miezul nopţii?

Christine simţea că putea vorbi cu el, pentru că era un bun ascultător. Relaxată, începu să-i explice:

- Nu, nu chiar. Eu sunt şefa acestui magazin pe tura de noapte. Sunt prea importantă pentru o asemenea sarcină, îl tachină ea.

- Şi de ce o făceai?

- Dacă vrei să ştii adevărul... E foarte mult de muncă şi nu sunt destui angajaţi. Ce nu poate face o tură, rămâne pentru tura următoare. Aşa se întâmplă peste tot. Clienţii vor preţuri mici, iar

conducerea îndeplineşte această condiţie angajând mai puţini oameni decât ar fi necesar.

- Şi dacă n-ai fi putut să faci treaba?

- Atunci, managerul din tura de dimineaţă, care vine aici la opt, ar fi avut mare bătaie de cap. Dar mie nu-mi place să muncească alţii în locul meu. Aş fi rămas aici până când am fi rezolvat totul, chiar dacă programul meu s-ar fi terminat.

Clifford o plăcea din ce în ce mai mult. Firea ei săritoare şi voluntară era o calitate pe care n-o întâlnea prea des.

- Aşadar, termini la opt?

- Mda.

Amândoi se uitară la ceasurile de la mână, apoi îşi ridicară privirile şi izbucniră în râs.

- Pot să te invit la micul dejun? întrebă Clifford.

Christine amuţi, simţind că era prea agresiv.

- Păi...

Clătină din cap, incapabilă să-l refuze.

- Consideră că este modul meu de a-mi cere scuze.

- Ţi-ai cerut scuze când ai aranjat cărucioarele în parcare. Ştiu că ai fost tu! Colegii mei n-au înţeles nimic când le-am mulţumit pentru că au făcut asta. În plus, ar trebui să-mi cer scuze pentru ce s-a întâmplat. Eu am dat peste maşina ta şi ţi-am zgâriat-o. Dacă ai fi fost un client obişnuit, ai fi făcut plângere şi aş fi avut o grămadă de probleme. Poate că aş fi fost concediată... Aşa că eu ar trebui să te invit la micul dejun!

Clifford zâmbi larg.

- Perfect. Accept!

Ea făcu ochii mari.

- Stai puţin! Eu...

- Nu, înţelegerea e înţelegere! Tu mă inviţi la micul dejun, dar eu achit nota. Mă întorc la ora opt. Apropo, eu sunt Clifford... Clifford Thorne.

Christine vru să protesteze, dar se răzgândi. Acceptând propunerea lui, avea ocazia să facă o plimbare cu Jaguarul şi să mănânce un mic dejun sănătos.

Dar invitaţia putea avea şi alte urmări - ultimul lucru de care avea nevoie era ca un bărbat bogat şi singur s-o deranjeze noapte după noapte la serviciu.

Prostii! îşi spuse ea în gând. Ce motiv aş avea ca să n-am încredere în el?

- Bine, Clifford, zâmbi ea. Ne vedem la opt.

El aprobă cu o mişcare a capului, apoi îi întinse florile.

- Apropo, acestea sunt pentru tine.

Uimită, le acceptă şi-l privi în timp ce ieşea din magazin.

***

Micul dejun fu delicios - o porţie mare de clătite cu ciocolată de la „Athena”. Christine era foarte obosită după o noapte în care muncise prea mult şi băuse prea multă cafea, dar Clifford se dovedi un partener de discuţii încântător, care o făcea să nu se mai gândească la oboseală.

- Lucrez la „DaVinci” de la şaptesprezece ani, îi spuse ea printre înghiţituri. Recent, s-au împlinit cinci ani de când lucrez aici. Am de gând ca în toamna asta să încep nişte cursuri la Universitatea Northeastern. Cred că o să-mi iau diploma până împlinesc treizeci de ani.

- Îţi place? o întrebă el.

Se simţea oarecum vinovat pentru că el urmase şcoli particulare, îşi petrecuse verile în Europa, în tabere selecte, şi îşi terminase studiile la Harvard. Cu toate acestea, nu muncise nici o zi în viaţa lui. În orice caz, nu aşa cum muncise tânăra care stătea în faţa lui.

- Da, e bine. Salariul a crescut, o dată cu avansările. Şi, aşa cum spune Joseph Conrad, „Viaţa nu e poezie”.

- L-ai citit pe Conrad?!

Expresia lui mirată o deranj' pe Christine.

- Da, bineînţeles. Dacă lucrez într-un magazin universal, nu înseamnă că n-am citit în viaţa mea o carte. L-am studiat pe Conrad în liceu şi mi-a plăcut.

- N-ar fi trebuit să fiu atât de uimit. Iartă-mă! Conrad este unul din autorii mei preferaţi. Când tata a fost în Vietnam, mi-a spus că s-a simţit foarte apropiat de Conrad. Ar fi putut să nu se ducă, pentru că tatăl lui avea relaţii, dar şi-a

amintit un citat din acest scriitor: „În orice element distructiv, cufundă-te.” A vrut să cunoască umanitatea în toate aspectele ei, aşa cum făcuse şi Conrad.

Christine se gândi câteva clipe la afirmaţia lui şi la implicaţiile acesteia. Da, poate că era educativ să nu fugi din faţa pericolelor şi a greutăţilor - mai ales pentru cei care aveau o existenţă lipsită de griji şi nu-şi făceau probleme din pricina banilor. Simţea că acest Clifford Thorne făcea parte dintr-o altă clasă socială şi era mai bine să-i spună acest lucru de la început.

- Eu nu mi-am cunoscut tatăl. Dar pun pariu că el n-ar fi ezitat să se folosească de relaţii ca să scape de orice fel de obligaţii. Era mult mai înstărit decât mama, iar ea a fost ameţită de banii lui, ca şi de faptul că era foarte chipeş. A părăsit-o imediat după naşterea mea, spunând că nu era pregătit să fie părinte.

Se opri brusc, întrebându-se de ce spunea povestea vieţii ei unui bărbat pe care abia îl cunoscuse.

- Nu toată lumea e aşa, Christine. Sunt şi oameni pe care te poţi baza!

- Probabil. Mama mea a murit înainte ca eu să termin liceul, aşa că m-am obişnuit să mă bazez pe

mine însămi.

- Poţi să te bazezi pe mine, şopti el, înainte să-şi dea seama ce spune.

Încercase să aibă un ton firesc, dar inima îi bătea nebuneşte.

- Mulţumesc. Îţi mulţumesc şi pentru masă, dar trebuie să plec, spuse ea luându-şi geanta de pe spătarul scaunului. Am câteva lucruri de făcut, după care vreau să dorm. La miezul nopţii trebuie să fiu la serviciu, iar organismul meu nu s-a obişnuit cu acest program.

Încercă să se ridice, dar îşi pierdu echilibrul şi căzu înapoi în scaun.

- Poţi să mă duci la maşină? îl rugă ea.

- Sigur! Dar... te simţi bine?

- Cred că da. Numai că nu sunt obişnuit să stau trează noaptea întreagă.

- Îmi permiţi să te conduc acasă?

Propunerea lui era tentantă.

- Locuiesc la patruzeci şi cinci de minute de aici. Dar asta înseamnă că trebuie să vii diseară să mă iei...

- Nu mă deranjează.

- Mai bine, nu. Am să mă descurc. Du-mă înapoi la magazin, să-mi iau maşina.

Chelneriţa le aduse nota de plată. Ar fi vrut să achite ea, dar ştia că nu-şi permite să plătească micul dejun pentru două persoane, aşa că-l lăsă pe Clifford să se ocupe.

- Dacă eşti sigură...

- Da.

De fapt, reacţia ei nu se datora numai nenumăratelor cafele. Prezenţa lui o tulburase, oricât de mult şi-ar fi dorit ca acest lucru să nu se întâmple.

Pe drumul către maşină, Cliff îi atinse uşor spatele, într-un gest instinctiv de protecţie. Pentru ea, această atingere uşoară era foarte plăcută. De ani de zile, cei cu care lucra o priveau ca pe un coleg, nu ca pe o femeie. O respectau, dar se aşeptau ca ea să se poarte ca un bărbat - să aibă aceeaşi putere şi acelaşi curaj.

Cliff, însă, o făcea să-şi aducă aminte că era femeie şi-i plăcea asta. Aşa cum îi plăcea faptul că plătise nota şi acum o conducea, curtenitor, la maşină. S-ar putea obişnui cu un asemenea tratament...

Merse nesigură până la maşina lui şi aşteptă să-i deschidă portiera. Ştia că va trebui să facă un efort şi să stea trează până când va ajunge acasă, dar nu era prima oară când făcea acest lucru.

Tocmai de aceea, în torpedoul maşinii ei se găseau câteva pachete de gumă cu cofeină.

Cliff se aşeză alături, pe locul şoferului, iar Christine abia rezistă impulsului de a-şi sprijini capul de umărul său lat. În loc să facă asta, îşi lăsă capul pe spate, gândindu-se că putea să aţipească preţ de cinci minute.

***

Când Cliff opri maşina în parcarea magazinului „DaVinci”, Christine dormea buştean. Ar fi vrut s-o trezească, dar îşi dădu seama că era periculos să-i permită să conducă trei sferturi de oră fără să se odihnească. Se gândi s-o conducă acasă chiar el, dar nu ştia unde locuia şi nu putea să-i întrebe acest lucru pe colegii ei.

Avea o singură soluţie, dar era riscantă: putea s-o ducă la el acasă şi s-o lase să doarmă în camera de oaspeţi. Dacă se va trezi în timp ce o purta în braţe până în pat, putea să-i explice că fusese îngrijorat pentru ea. Sigur, exista riscul să nu-i mai vorbească niciodată, dar nu credea că avea să se întâmple aşa ceva. Era clar că nu-l ura, iar faptul că avusese grijă de ea putea să fie în favoarea lui.

Mulţumit de această idee, ieşi din parcare şi se îndreptă spre casa lui. Pe drum, o strigă de câteva

ori, dar ea nu se trezi.

Opri maşina în faţa casei şi coborî, apoi deschise portiera ei şi o luă în braţe. Nu era foarte uşoară, lucru normal având în vedere că avea o înălţime de circa un metru şaptezeci. Mirosea a brad, lucru neobişnuit la toate fetele şi femeile cu care se întâlnise el încă din gimnaziu.

O cunoştea numai de câteva ore, dar simţea că îi umplea gândurile aşa cum nu i se mai întâmplase de mult timp.

Urcă scările şi descuie cu mare greutate uşa, încercând să n-o trezească. O aşeză cu grijă pe patul din camera de oaspeţi, o descălţă şi o înveli.

Şi el? Ce trebuia să facă acum? Nu putea s-o lase singură, pentru că ar fi complet dezorientată când s-ar trezi. Pe de altă parte, nici nu putea să rămână lângă ea, pentru că şi-ar putea face o impresie greşită despre el. Poate că ar trebui s-o cheme pe bătrâna lui vecină şi s-o roage să accepte rolul de supraveghetoare! Cu siguranţă, Christine avea simţul umorului şi s-ar amuza într-o asemenea situaţie.

Pentru că şi Cliff voia să doarmă, se hotărî să se ducă la culcare în camera lui şi să se trezească înaintea Christinei.

Capitolul 3

Christine deschise ochii, uitându-se mirată în jur.

Unde sunt? se întrebă ea. Şi cât este ceasul?

Se răsuci în pat, cuibărindu-se în pătura moale şi privi camera în care se afla, nedumerită. Oare visa? Nu, cu siguranţă era realitate. Îşi aminti tot ce se întâmplase noaptea trecută şi-şi dădu seama unde era - în casa lui Clifford.

Se ridică şi se sprijini de pernă, uitându-se la hainele ei. Cu excepţia pantofilor pe care nu-i mai avea în picioare, era îmbrăcată exact ca noaptea trecută. Probabil că adormise în maşină şi nu se trezise, în ciuda tuturor încercărilor lui, aşa cum era normal să i se întâmple unei persoane care muncea din greu de mulţi ani.

Se uită la ceas: şase şi un sfert. Dormise mai bine de opt ore! Deci aceasta va fi viaţa ei în următoarele luni - va dormi toată ziua! Nu prea-i plăcea... Atunci când fusese doar asistent al şefului turei de noapte, se culca la ora unu şi jumătate şi se trezea înainte de prânz.

Nu ştia cum să procedeze. Oare ar fi putut să-şi caute pantofii şi să se strecoare în vârful picioarelor din casă? N-avea norocul ăsta! Maşina ei rămăsese în parcarea magazinului, aşa că era

nevoită să dea ochii cu Cliff. Tocmai când se întreba dacă ar trebui să-l caute sau să aştepte ca el să vină, Cliff dechise uşa şi intră în cameră.

- Bună, spuse el, zâmbind într-o manieră familiară.

Christine îi zâmbi la rându-i. Putea să-l considere
prieten?

- Îmi pare rău că te-am deranjat atâta, spuse ea.

- Nu e nici o problemă. Ai adormit buştean!

- Îmi pare rău.

- Ce-ai zice de o invitaţie la cină?

Ea izbucni în râs, amuzată de situaţie.

- Sigur! Dar nu cred că mă voi obişnui cu programul acesta.

Cliff aprobă cu o mişcare a capului.

- E dur, nu? Eu întotdeauna regret când mă culc târziu. Nu poţi să ceri să lucrezi într-o altă tură?

Christine clătină din cap.

- Sunt şefă pe tura de noapte doar de o zi! Nu pot să cer schimbarea decât peste un an...

El se apropie şi se aşeză pe marginea patului. Imediat, ea îşi mută picioarele, ca să-i facă loc. Adevărul era că prezenţa lui atât de aproape, în patul cald, o tulbura. I s-ar fi părut natural ca,

peste câteva clipe, să se aplece asupra ei şi s-o sărute. Iar Christine ştia că ar fi acceptat cu bucurie.

Privirea lui fixă, stăruitoare, o emoţiona, pentru că n-avea nici o urmă de prefăcătorie sau ameninţare. Christine îşi mută privirea de la ochii lui căprui, blânzi, la părul şaten şi apoi la tenul bronzat şi-şi dădu seama că nu mai fusese niciodată alături de un bărbat atât de chipeş. Respiraţia ei deveni mai rapidă.

Nu îndrăznea să-l invite să se apropie, dar ar fi vrut să-l facă să înţeleagă că n-ar opune rezistenţă. Îşi plimbă degetele pe pătura moale, dorindu-şi să mângâie obrazul lui catifelat.

Clifford încercă să-şi mute privirea de la ea, dar prezenţa unei femei atât de frumoase în casa lui îl tulbura. În ochii ei albaştri şi limpezi citea o invitaţie căruia nu putea şi nici nu voia să-i reziste.

Ştiind că îşi asuma un risc, se apropie uşor de ea. Văzând că nu se ferea, o luă în braţe; încă mai simţea mirosul parfumului ei, dar ajunsese să-i placă. Christine îşi înlănţui braţele în jurul gâtului lui şi se lipi de el, primind cu bucurie tot ceea ce buzele lui ofereau.

Când se depărtă de el, oftă satisfăcută,

dorindu-şi în sinea ei ca acel sărut să se repete cât mai repede.

Cliff se gândi să-şi ceară scuze pentru că grăbise lucrurile, dar strălucirea din ochii ei îi arătă clar că nu putea fi vorba de aşa ceva. Cu blândeţe, o mângâie pe obraz, dezmierdând pielea albă, ce părea să nu vadă prea des razele soarelui. În minte îi apăru imaginea vasului lui

- Christine ar arăta grozav în costum de baie, iar apa şi aerul curat i-ar readuce culoare în obraji. Era prea tânără ca să stea închisă în casă!

- Îţi place să navighezi? întrebă el.

- Mie? râse ea. N-am fost niciodată pe un vas.

- Ai vrea să mergi cu mine într-o zi? Să navigăm pe lacul Michigan?

Chris se depărtă brusc de el. Oare aşa se întâmplase şi cu mama ei, când fusese vrăjită şi cucerită de cel care avea s-o lase însărcinată?

- Nu... nu cred că am timp.

- Dar la sfârşit de săptămână?

- Poate. Mai întâi trebuie să mă obişnuiesc cu noul meu program.

- Sezonul cald se încheie în noiembrie. N-o să mai putem naviga decât în martie, în cel mai bun caz. Sper să-ţi faci timp înainte de venirea iernii.

Ai grijă! îşi spuse ea în gând. Oricât de

atrăgător ar fi tipul ăsta, trebuie să te controlezi!

- N-am timp. De fapt...

Chris se ridică din pat.

- De fapt, ar trebui să plec pentru că trebuie să fiu la serviciu la miezul nopţii.

- Rămâi la cină şi apoi...

- Nu, spuse ea hotărâtă. Am de făcut câteva comisioane şi abia o să am timp să mă schimb înainte să mă duc la magazin. Te rog, du-mă la maşina mea.

- Eşti sigură?

- Da. Mulţumesc pentru tot ce ai făcut.

Parcurseră drumul până la maşina ei în tăcere.

Chris se simţea oarecum dezamăgită şi un sentiment ciudat puse stăpânire pe ea. Ar fi vrut să simtă din nou siguranţa pe care o trăise în clipele când fusese în braţele lui, dar ştia că acest lucru era imposibil. Trebuia să se controleze şi să să gândească mai mult la viaţa ei profesională. Cu numai douăzeci şi patru de ore în urmă, era extrem de încântată de faptul că fusese promovată.

Când opri în parcare, Cliff se aplecă spre ea vrând s-o sărute pe obraz, dar se feri şi ieşi rapid din maşină.

- Trebuie să plec.

El privi în urma ei, dorindu-şi să întoarcă, doar o clipă, capul. Îl durea faptul că purtarea ei era atât

de rece, dar ştia că el nu greşise cu nimic.

Christine avea nevoie de timp, ca să-şi pună în ordine gândurile şi sentimentele. Dar Cliff era un bărbat răbdător şi ştia că merită s-o aştepte. Ştia că va găsi o cale s-o convingă că nu seamănă cu tatăl ei sau cu oricare alt bărbat care a rănit-o în trecut. Putea să-i ofere multe şi-şi dorea din toată inima să facă acest lucru.

Capitolul 4

Christine intră în magazin exact la miezul nopţii. La biroul de „Relaţii cu publicul” era o coadă destul de mare. Richard o salută scurt şi plecă imediat, chiar dacă era în mijlocul unei discuţii cu un client.

În mod normal, erau puţine plângeri după miezul nopţii, dar în fiecare noapte de miercuri spre joi era o situaţie specială, pentru că se schimbau preţurile în sistemul central de scanare la mărfurile care intrau la reducere, precum şi la cele pentru care perioada de reducere se încheia. Acest proces începea la ora unsprezece şi dura toată noaptea, aşa încât era posibil ca unele preţuri afişate pe produse să nu coincidă cu preţul de la casă. Un grup destul de mare de cumpărători venea special în magazin după ora 23 şi alegeau acele produse despre care ştiau că îşi vor schimba preţul, pentru a profita de una din regulile de bază de la „DaVinci”. Conform acesteia, dacă preţul afişat pe produs nu era acelaşi cu cel de la casă, cumpărătorul îl primea gratuit. De aceea, existau anumite persoane care-şi făceau aprovizionarea în acest mod, în fiecare săptămână.

- Pot să vă ajut? întrebă Christine, intrând în locul ocupat până atunci de Richard.

Florile pe care i le oferise Clifford erau în continuare în vază, pe raft.

- După cum îi spuneam acelei... persoane, explică cumpărătoarea extrem de iritată, produsele acestea au alt preţ decât cel afişat la raft. Vreau să le primesc gratuit.

- Să vedem, doamnă Scully, spuse Christine, luând bonul de la doamna care părea foarte bine informată.

- Preţul trebuie să fie...

- Ştiu, o întrerupse Chris. Preţul din calculator s-a schimbat în ultima oră, aşa cum ştiţi foarte bine.

Se uită pe tejghea, unde doamna Scully pusese două duzini de conserve de supă.

- Pot să vă ofer gratuit doar o singură cutie.

- Dar preţul nu coincide la nici una! protestă ea. Vreau să le primesc pe toate gratuit!

- Nu putem face aşa ceva, doamnă.

- Atunci, trebuie să plătesc preţul de săptămâna trecută. Doar n-o să plătesc preţul întreg!

- Da, aşa se poate, puteţi plăti preţul de săptămâna trecută, când acest produs a fost la reducere.

- Bun! Sunt gata să achit un dolar, dar nu doi dolari şi nouăzeci de cenţi. E îngrozitor ce preţuri

sunt nevoiţi să plătească bieţii cetăţeni în vârstă!

Christine făcu operaţiunea necesară şi-i returnă doamnei aproape treizeci de dolari. O ascultă plângându-se de preţurile ridicate şi-i zâmbi profesional, deşi ştia foarte bine că doamna venea la magazin cu un Cadillac nou- nouţ.

- Următorul!

Când văzu cine se apropie de ea, Christinei îi pieri zâmbetul - Jack „cel care sărută”.

- Bună seara, domnule Weiss.

- Astea sunt stricate, spuse bărbatul, punând în faţa ei trei cutii desfăcute de „Sărutări de ciocolată”. Trimiteţi-le la producător!

N-avea nici un rost să-i explice că ciocolata expira peste şase luni. Răspunsul lui era invariabil: nu se topea destul de repede în gură, aşa cum se întâmplase şi cu celelalte douăzeci şi şapte de cutii pe care le returnase în aceeaşi lună. Dacă era atât de bun cunoscător, de ce nu-şi făcea cumpărăturile din Elveţia? se întrebase ea adesea.

- Da, domnule, răspunse ea, încercând să se stăpânească în timp ce-i returna banii.

El se îndepărtă, bombănind ca de obicei despre calitatea scăzută a ciocolatei.

Următorul client era, în mod clar, sub influenţa alcoolului.

- Pot să vă ajut? întrebă ea, apăsând în acelaşi timp pe butonul prin care-l atenţiona pe Wesley că avea nevoie urgent de ajutor.

- Vreau să cumpăr astea, spuse el, trântind în faţa ei şase cutii de bere.

- Îmi pare rău, dar nu vindem alcool după miezul nopţii.

- Dar eram la rând! Şi e numai douăsprezece şi patru minute...

- Nu contează. Nu se poate!

Bărbatul îi făcu semn cu cohiul.

- Ştii ce, drăguţă? Eu nu spun nimănui, dacă nici tu nu spui.

- Îmi pare rău, dar aceasta este regula stabilită de primărie. Pe bon se înregistrează ora vânzării şi aş putea fi amendată sau chiar trimisă la închisoare pentru aşa ceva.

- Ce să caute o fată drăguţă ca tine la închisoare?

- Asta e legea, domnule. Dacă nu mai doriţi să cumpăraţi altceva, vă rog să părăsiţi magazinul.

Bărbatul se enervă brusc.

- Femeie proastă ce eşti! Nu se poate...

În clipa aceea apăru Wesley, care-l prinse cu putere de braţ şi-i luă cutiile de bere din mână.

- Vă rog să veniţi cu mine.

Prezenţa impunătoare a tânărului agent de pază îl puse în încurcătură pe cumpărător. Crezând că va fi condus la o altă casă, acceptă să-l însoţească.

- Da, sigur.

Văzând că Wesley îl conducea către ieşire, începu să se agite.

- Hei, nu poţi să faci asta!

- Dacă nu plecaţi acum, am să chem poliţia! Ieşiţi imediat!

Christine, care urmărise scena, se întoarse spre următorul client.

- Pot să vă ajut? Oh!

Clifford Thorne stătea în faţa ei, clătinând din cap.

- Cum de suporţi aşa ceva în fiecare seară? Îmi venea să-i trag un pumn tipului ăsta! Şi femeia aceea care voia să nu plătească pentru supă... Incredibil!

Ea râse uşor.

- Noaptea de miercuri spre joi este cea mai grea, pentru că se schimbă preţurile în sistemul central de scanare. Multă lume vânează acest moment, pentru că ştie că pot obţine gratuit produsele la care preţul de pe raft nu coincide cu

cel de la casă.

- Ruşinos!

- Sst! Consideră că e dreptul lor, şopti ea.

Apoi vorbi mai tare:

- Pot să te ajut cu ceva?

- Nu. Am venit doar să te salut şi să văd ce mai faci. Iar trebuie să aranjezi cărucioarele în parcare?

- Nu ştiu, n-am verificat. Dar să ştii că n-ai voie să lucrezi acolo. Face parte din atribuţiile mele să chem poliţia, dacă te văd muncind acolo.

- Şi dacă nu mă vezi?

- Nimeni altcineva nu poate să facă plângerea către poliţie.

Se apleca uşor către el:

- Cum arată parcarea?

- Groaznic!

- De aceea a plecat Richard atât de repede!

- Lasă-mă să te ajut. E mai bine decât să mă duc la sala de forţă, nu crezi?

- Bine, accept. Dar nu face nimic până nu vin eu. Morty poate să apară mai devreme şi s-ar putea să ai probleme. Nu eşti angajat al magazinului „DaVinci” şi s-ar putea să fii amendat.

- În cazul ăsta, o să te aştept.

Cliff se duse în parcare şi intră în maşină, zâmbind. Planul lui funcţionase! Fusese sigur că n-

o să-i refuze propunerea de a lucra împreună. Pe drumul către magazin, se gândise cu bucurie la faptul că avea să stea lângă ea câteva ore - o va ajuta să aşeze în ordine cărucioarele din parcare, după care va mai sta cu ea în timp ce făcea alte treburi în magazin.

După o jumătate de oră în care încercase fără succes să citească un articol plictisitor dintr-o revistă economică, Cliff o văzu pe Christine ieşind din magazin. Era atât de frumoasă!

Merse repede în întâmpinarea ei. Inima îi bătea mai repede, iar gândul îi zbură şi alte lucruri în afară de aranjatul cărucioarelor.

- Arată foarte rău, comentă Chris când ajunse lângă el.

- Hai să mergem, o îndemnă Cliff, atingând-o uşor pe umăr.

- N-ar trebui să mă ajuţi...

- Dar sunt client al magazinului! Pot să fac ce vreau, nu?

- Bine, acceptă ea. Dar nu uita - regulamentul sindicatului impune să nu manevrezi mai mult de şase cărucioare o dată.

- Foarte bine, spuse el, îndreptându-se către cărucioarele care fuseseră îngrămădite pe locurile rezervate persoanelor handicapate. Dar eu nu sunt

membru de sindicat!

Christine clătină din cap. Cu ce drept îi spunea ce avea de făcut? Doar şi ea plimba prin parcare şiruri de zece - douăsprezece cărucioare.

Timp de aproape o oră, lucrară în linişte, zâmbind ori de câte ori treceau unul pe lângă celălalt. Când Cliff nu se uita, Christine îi arunca priviri pe furiş, admirând braţele lui puternice şi amuzându-se de sunetele pe care le scotea din pricina efortului.

Pe cine crede că păcăleşte? se întrebă ea în gând. Totul nu era decât o tactică a lui, ca s-o impresioneze. Nici un bărbat cu bani nu muncea atât de serios decât dacă urmărea ceva! Nu ştia ce să facă - să-şi asculte inima sau raţiunea? Bărbatul acesta părea atât de sincer, de adevărat, iar ea îşi dorea din toată inima să creadă în el.

Când terminară, Christine făcu socotelile:

- Am lucrat cincizeci şi cinci de minute. Dacă ai fost angajat al magazinului, ai fi câştigat trei dolari şi douăzeci de cenţi. Asta, după reţinerea sumelor pentru asigurările de sănătate, şomaj şi taxele locale.

- Glumeşti, nu-i aşa?

- Nu. O să-ţi arăt mai târziu care sunt câştigurile medii săptămânale ale angajaţilor de aici. Probabil

că este mai puţin decât cheltui tu la o singură ieşire în oraş.

Chris regretă imediat comentariul pe care-l făcuse. Cliff o ajutase fără să-i ceară nimic, iar ea râdea de el.

- Probabil că ai dreptate. Mi-e ruşine de mine.

- Nu! Îmi pare rău, n-ar fi trebuit să spun aşa ceva. Să fiu sinceră, majoritatea oamenilor care lucrează aici sunt fericiţi. Au vieţi simple şi n-au scopuri măreţe, dar sunt mulţumiţi cu ceea ce au.

Cliff privi către intrarea în magazin.

- Aşadar, ce urmează?

- Chiar te interesează?

- Sigur că da.

- Dacă nu sunt clienţi, o să mă apuc de mărfurile returnate. Mă refer la produsele pe care cumpărătorii le aduc la casă, dar le lasă acolo, pentru că decid să nu le mai cumpere, şi la mărfurile returnate la „Relaţii cu clienţii”. Ca nesuferitul ăla care a adus înapoi „Sărutări de ciocolată”. Regret, dar nu pot să-l sufăr.

- Cât durează ce ai de făcut?

- Depinde de perioadă. De Crăciun e cel mai rău! Dar astăzi... probabil vreo două ore.

- Două ore?

- Mda. Hai, o să vezi.

Merseră împreună la cele opt case de marcat. Ca şi în noaptea trecută, coşurile de gunoi erau pline, iar sub tejghea, în spaţiul rezervat vânzătorilor, erau hârtii de ciocolată şi şerveţele. Lângă cea de-a opta casă de marcat erau patru cărucioare pline cu diferite produse.

- Angajaţi de la diferite departamente, ca lactate sau măcelărie, ar fi trebuit să vină la intervale regulate să golească toate cărucioarele astea. Dar, uită-te!

Ridică demonstrativ o cutie cu îngheţată.

- O, Doamne! exclamă Cliff.

Luă cutia din mâna ei şi o clătină uşor.

- S-a topit!

- Şi laptele ăsta...

Îi dădu o cutie de carton, la fel de caldă ca cea de îngheţată.

- Produsele astea ar fi să fie trebuit puse înapoi în frigider. Ca şi şunca!

- Groaznic! Magazinul suportă toate pierderile?

- Nu direct. Noi trebuie să golim cutiile şi să trimitem ambalajele înapoi la producători, ca dovadă că mărfurile s-au stricat. Ei îşi acoperă pierderile prin creşterea preţurilor, iar noi suntem nevoiţi să nu mai mărim salariile angajaţilor. Asta

ar însemna creşterea preţurilor şi nu ne permitem asta. Dacă mai vrei să mă ajuţi, uite ce trebuie să faci.

Se duse către cărucioarele aranjate într-un colţ al magazinului şi scoase patru pe care le aduse lângă Cliff. Le separă şi le aşeză unul lângă altul.

- Ajută-mă să le sortez. Fructele şi legumele le punem în primul cărucior; pâinea şi cerealele în al doilea. Poţi să pui carnea, laptele şi produsele congelate laolaltă, de vreme ce nici unul nu mai poate fi repus în vânzare. Pune tot acolo şi mărfurile deschise sau sparte. Iar în al patrulea punem mărfurile nealimentare, cum ar fi şampoanele şi săpunurile. O, era să uit! Mă întorc imediat!

Dispăru pentru câteva clipe şi reveni ţinând în braţe un imens coş albastru.

- Dă-mi voie să te ajut, se oferi Cliff. Ce greu e! Ce ai aici?

- Mărfurile returnate în ultima oră. Cea mai grea este punga cu seminţe pentru păsări. O femeie a adus-o înapoi spunând că păsărilor care obişnuiau să vină la ea nu le mai place soiul ăsta de seminţe.

Cliff lăsă coşul lângă casa de marcat şi izbucni în râs.

- În fiecare zi întâlneşti asemenea situaţii?

- Da, dar m-am obişnuit. Dar acum lucrez noaptea, nu-i aşa? Majoritatea ciudaţilor vin la magazin în timpul zilei!

În următoarea jumătate de oră, sortară împreună toate mărfurile din cele patru cărucioare. Când ajunse la cutiile de ciocolată returnate de Jack „cel care sărută”, Chris le puse deoparte. Deşi regulile magazinului erau foarte clare şi interziceau angajaţilor să consume produsele înapoiate, ea ştia un loc ascuns camerelor de vederi, unde se putea bucura în linişte de câteva „Sărutări de ciocolată”.

- Hai să mergem, îl îndemnă ea, împingând căruciorul cu produse stricate. Tu ia articolele nealimentare. Le ducem în zona respectivă şi le lăsăm în sarcina echipei de dimineaţă. Încă o regulă a sindicatului - eu pot să repun în rafturi numai produsele alimentare.

După ce lăsă căruciorul, Cliff veni lângă ea şi împreună se îndreptară către partea din spate a magazinului, unde scria *„Accesul permis numai angaja]ilor”.*

- Mă ocup eu de partea murdară, râse ea, împingând căruciorul către peretele pe care erau

montate câteva chiuvete.

- Nici vorbă! Spune-mi ce trebuie să facem şi o să ne murdărim împreună.

- Bine. Mai întâi, trebuie să desfacem toate ambalajele. Aruncă îngheţata - sau ce a rămas din ea - în chiuvetă şi toate părţile solide, cum ar fi linguriţele din plastic, la gunoi. Spală ambajaul exterior şi pune-l acolo, la uscat. Cineva o să sorteze ambalajele, mâine dimineaţă. Ştiu ce ne poate ajuta!

Se îndreptă către un aparat de radio şi-l deschise, căutând un post de radio care difuza muzică veche.

- În felul acesta, munca o să ni se pară mai uşoară.

Într-adevăr, pe acordurile unei melodii a formaţiei
Beatles, treaba lor părea chiar plăcută. Într-un fel, era ca şi cum ar fi spălat vasele după o seară petrecută împreună...

În timp ce spălau ambajalele, Cliff observă alte două cărucioare pline până la refuz cu pâine, pateuri şi alte produse de patiserie.

- Ce-i cu mărfurile alea? întrebă el.

- Sunt produse de brutărie care nu mai pot fi

vândute mâine. Data lor de valabilitate a expirat, iar casa de marcat nu le mai poate citi codul.

- Şi ce faceţi cu ele?

- Urmează să le aruncăm.

- Tot ce-i acolo? întrebă el, neîncrezător. Nu puteţi să le donaţi celor care trăiesc pe străzi?

- Nu. Avocaţii magazinului au spus că putem fi daţi în judecată, dacă cineva se îmbolnăveşte.

- Un vagabond poate să dea în judecată „DaVinci” pentru o felie de pâine primită de pomană?! Măcar li se permite să umble prin gunoaie?

- Chiar dacă s-ar îmbolnăvi din pricina alimentelor aruncate la tomberon, tot ar putea să dea în judecată magazinul. Wesley are datoria să se asigure că nimeni nu umblă prin gunoaie.

Ultima ei remarcă fu însoţită de un zâmbet în colţul gurii.

- Şi? întrebă el, observând zâmbetul.

- E datoria lui Wesley. Nu spun că asta se şi întâmplă... El e un tip foarte înţelegător şi nu poate lăsa să se piardă atâta mâncare.

- Mă bucur să aud asta.

- Ia uită-te!

Christine se îndreptă spre câteva cutii de gunoi

pline de legume, printre care şi ardei gras verde şi galben, care se vindea cu trei dolari şi nouăzeci şi nouă de cenţi livra.

- Te-ai întrebat vreodată ce se întâmplă cu legumele acelea scumpe pe care nu le cumpără nimeni? Ei bine, aici sunt!

Cliford se apropie, nedumerit.

- E uimitor! Dacă nimeni nu le cumpără, de ce mai aduceţi asemenea marfă?

- Pentru ca lumea să aibă de unde alege! E una din cele mai stupide reguli de marketing pe care aş vrea să le schimb. De plidă, avem mereu în magazin varză furajeră. Vindem numai trei bucăţi pe lună, dar aruncăm cel puţin şase în fiecare săptămână.

- Ce pierdere!

- Tu ai spus-o. Dar astea sunt regulile! Ştiu, însă, că sunt nişte femei din Mexic care vin după miezul nopţii şi le adună. Familiile lor se descurcă foarte bine cu ce găsesc aici!

În următoarele minute, munciră în tăcere. Cliff se gândea la tot ceea ce-i spusese Chris, iar ei îi plăcea faptul că era preocupat de tot ce aflase. Cliff se gândea deja la o modalitate de a schimba ceva - îl cunoştea pe directorul general al lanţului

de magazine „DaVinci Finer Foods” şi intenţiona să stea de vorbă cu el cât mai curând.

Când el luă cutiile de ciocolată şi vru să arunce bomboanele la coş, Chris îl opri.

- Acestea nu! Cel puţin, nu încă.

- Hmm... Ce ai de gând?

- O să vezi.

După ce terminară toată treaba, Chris anunţă:

- Pauză!

Apoi îl invită s-o urmeze într-un birou în care erau şase monitoare în funcţiune.

- Acesta este locul de unde se monitorizează întreg magazinul. De fapt, sunt urmăriţi angajaţii, ca să nu mănânce în timpul programului nimic din marfa pe care trebuie s-o vândă. Cum ar fi aceste „Sărutări de ciocolată”. Dar în biroul acesta nu sunt camere video.

- Cineva supraveghează monitoarele şi în timpul nopţii?

- Nu. Dar se înregistrează totul pe bandă, iar dimineaţa directorul o vizionează. Nu-ţi face griji, suntem în siguranţă.

Biroul era destul de spaţios şi confortabil, cu două scaune mari şi o canapea portocalie din vinil. Ţinând în mână cutia de ciocolată, Christine se

aşeză pe canapea şi-l invită pe Cliff să i se alăture.

El acceptă invitaţia, dar se gândi că era foarte periculos să fie atât de aproape de ea.

Chris scoase o bomboană din cutie şi i-o dădu, iar el şi-o vârî rapid în gură.

- Am putea avea necazuri serioase, îl avertiză ea zâmbind. Dacă suntem prinşi, eu aş putea fi concediată, iar tu amendat. Seamănă cu scena în care Eva îi dă mărul lui Adam.

- Singura diferenţă este că aici nu este paradisul.

- Adevărat.

- Nu vreau să rămân dator, aşa că e rândul meu, spuse
el.

Desfăcu o bomboană şi o vârî între buzele ei întredeschise. Gestul acesta o încântă pe Christine, care abia se abţinu să nu sărute degetele care-i atinseră buzele.

- Bun! spuse Cliff, savurând gustul ciocolatei.

- Sunt minunate! Se topesc în gurile noastre.

Intenţionase să facă o glumă, dar Cliff nu râse. O privi
fix, simţind că nu mai era în stare să se abţină. Se aplecă, o luă în braţe şi o sărută. Mirosea şi avea gust de ciocolată, iar buzele erau umede şi

tremurau uşor, parcă invitându-l.

Şi el mirosea a ciocolată, iar Chris se lipi de trupul lui, plină de dorinţă. Ştia că nimeni nu-i va deranja, pentru că nimeni nu avea autoritatea să intre în acea cameră în timpul nopţii, aşa că îşi dădu frâu liber pasiunii. Se lipi de el şi-şi trecu mâna prin părul lui. Cliff o strânse mai tare în braţe şi o sărută pe buze, pe obraji, pe tâmple, pe părul mătăsos. Canapeaua era îngustă, dar Chris era sigură că el n-o va lăsa să cadă.

Cu o mişcare naturală, se răsuci, alunecând sub trupul lui, dându-i astfel mai mult spaţiu de mişcare. Stând deasupra ei, Cliff îi mângâie părul, gâtul, ajungând în cele din urmă asupra sânilor. Deschise ochii ca să-i observe reacţia şi zâmbi încântat când auzi oftatul ei de mulţumire. Uşor, îi masă sânii, apoi îşi strecură mâna sub bluză. Degetele lui ajunseră pe sutien şi se opri brusc, neîndrăznind să meargă mai departe fără consimţământul ei explicit. Simţind acest lucru, ea îşi luă mâinile de după gâtul lui şi-şi desfăcu singură singură sutienul. N-avea rost să fie modestă sau ruşinoasă, pentru că dorinţa era mult mai puternică.

Degetele lui puternice şi tandre în acelaşi timp îi trimiseră valuri de plăcere în corp, făcând ca

inima ei să bată mai tare. Buzele luară locul degetelor, iar Chris tresări, uimită şi încântată.

Ar trebui să-i spun să înceteze, îşi spuse ea în gând. Dar totul era perfect şi nu voia ca el să se oprească, pentru că ştia exact cum să-i producă plăcere. Trupul lui era zvelt şi puternic şi o făcu să-şi imagineze cum ar fi dacă ar fi într-un pat mare, bucurându-se de căldura trupului, de atingeri şi...

Îşi dădu seama că trebuie să se trezească la realitate. Îşi puse palmele pe chipul lui Cliff şi-i şopti:

- Trebuie să ne oprim.

El o privi în ochi şi încuviinţă.

- Ştiu. Îmi pare rău.

Se ridică şi-şi trecu mâinile prin păr, frustrat.

- Nu, să nu-ţi pară rău, spuse ea, ridicându-se şi aranjându-şi hainele.

Instinctiv, el îi înconjură umerii cu braţul.

- Ar trebui să plec. Ai mult de lucru şi eu te deranjez.

- Nu, mi-ai fost de mare ajutor. Dar cred că acum am înţeles de ce nu-şi face treaba Richard. A pus ochii pe Consuela, una din casierele din tura de seară.

Clifford începu să râdă.

- Camera asta mai este folosită şi de alţi colegi?

- Sunt sigură ca da.

El deveni serios.

- Când te mai pot vedea? Dar nu la magazin... Momentele lor de apropiere îi dădură curaj.

- Mâine.

- Când?

- Să spunem... la ora şase.

- Te invit la cină.

- Nu trebuie!

- Christine, vreau să fac asta. Vin să te iau de acasă.

- Stau destul de departe. Şi apoi, nu e nevoie. Hai să ne întâlnim aici. O să stăm...

Nu îndrăzni să-şi termine gândul.

- O să stăm şase ore împreună. Asta ai vrut să spui?

Ea roşi.

- Da.

- Bun! O să-mi fie dor de tine. Acum, o să plec.

- Bine. Cum arăt? întrebă ea înainte să iasă din cameră.

El o cercetă preţ de câteva clipe.

- Vinovată.

O luă în braţe şi o sărută din nou. Era un sărut lung, tandru, ca şi cum şi-ar fi luat rămas bun.

- Pe mâine. Dar cum pot să plec de aici fără să

trezesc suspiciuni?

- Am să-ţi arăt.

Ieşiră din cameră şi se îndreptară spre intrarea din spate. Înainte s-o deschidă, Chris răsuci o cheiţă într-un panou de lângă uşă.

- Am dezactivat alarma, îi explică ea. Poţi să ieşi pe aici şi ajungi în parcare. N-o să te observe nimeni.

- Noapte bună. Aş vrea să-ţi spun „vise plăcute”, dar...

- Voi avea gânduri plăcute, mulţumită ţie.

Zâmbind larg, Cliff ieşi din magazin.

Chris puse din nou în funcţiune sistemul de alarmă, apoi se întoarse în birou ca să ascundă dovezile incriminatoare. Luă cutia aproape plină şi se duse în camera cea mare, unde aruncă bomboanele la coş şi puse ambalajul lângă celelalte, pentru tura de dimineaţă.

Cu toate că nu era gata să se apuce de treabă, se întoarse în magazin.

- Sper ca tu să ai vise plăcute, Cliff.

Capitolul 5

A doua zi, la ora cinci a după-amiezii, Christine ieşi din casă, aşteptând cu nerăbdare să-l întâlnească pe Cliff. Nu mai parcursese drumul către magazin la acea oră, aşa încât n-avea de unde să ştie că traficul era extrem de aglomerat.

Regretă că n-avea un telefon în maşină, dar îşi dădu seama că ar fi fost inutil, pentru că nu ştia numărul lui de telefon. Era exclus să oprească şi să sune la magazin. Chiar dacă avea încredere în Dahlia, cea care ar fi răspuns la telefon, nu îndrăznea să-i ceară să transmită un mesaj unui bărbat aflat în parcarea magazinului, într-un Jaguar roşu.

Decise să iasă în autostradă, dar văzu, după câteva sute de metri, că drumul era blocat. Girofarul unei maşinii de poliţie semnaliza că avusese loc un accident.

Asta nu e civilizaţie! se gândi ea, bătând nervoasă cu degetele în volan. Asta e nebunie! Te rog, Cliff, aşteaptă-mă!

***

Clifford ieşi din baie. În timp ce se ştergea cu proposul lui favorit, zâmbi gândindu-se că el şi Christine vor termina ceea ce începuseră în noaptea precedentă - de data asta, în patul lui.

Ce urmăreşti, bătrâne? îşi spuse el. S-o scapi de viaţa grea pe care o duce? O intenţie nobilă, dar ea vrea să fie salvată? Îi vorbise de tatăl ei şi înţelesese că acesta fusese un bărbat bogat care fugise când aflase că iubita lui rămăsese însărcinată. El, însă, ştia că nu era în stare să părăsească o persoană care avea nevoie de el.

Agăţă prosopul în cuierul din baie şi se duse la şifonier. Voia să arate bine... Avea de gând s-o ducă la cină la clubul lui, apoi, dacă avea timp, să iasă cu barca lui în larg pentru o plimbare, înainte să se întoarcă acasă la el. Alese o cămaşă albastru deschis şi un pantalon kaki. Era ciudat să conducă barca în pantaloni lungi, dar se va descurca.

Poate că ar fi bine s-o sune şi să-i spună să-şi ia costumul de baie. Dar nu ştia numărul de telefon, şi nici măcar numele ei de familie. Căută prin sertare şi găsi două costume de baie care aparţinea unor foste prietene. Cel negru i s-ar potrivi, îşi spuse el. Şi ar putea să spună că era al surorii lui.

Nu! N-o va minţi pe Christine! Nici acum, nici altă dată.

Îi plăcea sentimentul care încolţea în inima lui.

***

- La naiba! înjură Chris în maşină.

În douăzeci de minute, parcursese trei kilometri. Şi dacă ar fi alergat, ar fi ajuns mai repede!

Când ajunse la locul accidentului, văzu că nimeni nu fusese rănit, dar o maşină bloca două benzi de circulaţie. Doi bărbaţi se certau şi păreau gata să se ia la bătaie, iar poliţistul nota declaraţiile lor, fără să ţină cont că maşina sa bloca a treia bandă. Un al doilea poliţist încerca să dirijeze traficul, dar nu se descurca prea bine. Una câte una, maşinile se strecurau pe singura bandă liberă.

Christine ajunsese la capătul răbdării. Ceasul arăta ora cinci şi patruzeci şi cinci de minute, iar ea parcursese mai puţin de jumătate din drumul până la magazin. În ritmul acesta, va mai dura o oră până va ajunge la „DaVinci".

Cu siguranţă, Cliff va înţelege şi o va ierta pentru că întârziase. Primul lucru pe care i-l va cere va fi numărul de telefon!

Toată ziua nu se gândise decât la întâlnirea lor, imaginându-şi cât de bine se va simţi din nou în braţele lui. Dar dacă n-o va aştepta?

- Nu e drept! exclamă ea, lovind cu pumnul în volan.

Trecu de locul accidentului şi mări puţin viteza, dar traficul se blocă din nou când ajunse la intersecţia cu alt drum principal. Ce nebunie!

Chris se uită în stânga ei, la o femeie îmbrăcată în costum albastru foarte elegant. Cum de reuşeşte să treacă prin aşa ceva în fiecare zi? întrebă ea în gând. Ca şi când ar fi auzit întrebarea, femeia se întoarse spre Christine şi ridică din umeri, cu o expresie de exasperare zugrăvită pe chip. Cel puţin, nu era singura care ajunsese la capătul răbdării!

***

În parcarea de la „DaVinci”, Cliff îşi consultă ceasul. Era şase şi douăzeci de minute, şi Chris încă nu ajunsese. Motivul întârzierii trebuia să fie traficul aglomerat!

La ora şase şi patruzeci de minute, nu mai era atât de sigur. Încercă să răsfoiască revista pe care o avea în maşină, dar nu putea să se concentreze.

La ora şapte, Cliff trase concluzia că n-avea să apară şi numai el era vinovat - se grăbise şi o speriase.

Certându-se în gând pentru că nu se controlase cu o seară în urmă, porni motorul si ieşi încet din parcare. Trebuia să-i lase puţin timp şi era mai

bine să n-o mai caute câteva zile.

Avea să se ducă acasă, să pună în cuptor o pizza congelată şi să bea o bere. Poate şi un film deprimant, potrivit cu starea lui de spirit.

Nu privi în urmă şi nu văzu maşina veche a Christinei intrând în parcare. N-o văzu nici pe ea ieşind şi alergând, fără succes, în urma lui.

O să se întoarcă la noapte, îşi spuse ea cu ochii în lacrimi. Se uită la ceas - era şapte şi trei minute. Urmări maşina roşie până când dispăru din raza ei, dorindu-şi din toată inima să-i poată explica lui Cliff ce se întâmplase.

Capitolul 6

Dar el nu veni la magazin în următoarele trei nopţi. După ce-l aşteptă în zadar şi în noaptea de sâmbătă spre dumnică, Christine îşi spuse că trebuia să-l uite şi că, probabil, nu avusese intenţii serioase.

Duminica avea liber, pentru că magazinul nu era deschis în noaptea de duminică spre luni. Avea o zi întreagă la dispoziţie, dar n-avea nici un plan. Nu avea multe de spălat pentru că la serviciu purta uniformă. Ar putea să facă din nou ordine în şifonier, dar nu prea-i surâdea ideea.

Trecu în revistă lista prietenelor ei şi decise să-i telefoneze Maxinei. Prinsă într-o căsătorie nefericită, cu doi copii, Maxine era oricând dornică să iasă din „închisoarea” ei, aşa cum numea casa elegantă, cu şase dormitoare, dintr-o zonă exclusivistă a oraşului.

- Bună, Maxine, o salută Christine pe prietena ei.

- Christine! Bună!

- Ai planuri pentru ziua de azi?

- Planuri am, dar n-am bani. Ştii uneori te invidiez. Ai o slujbă, banii tăi, o locuinţă.

Aceasta era replica favorită a Maxinei.

- Poţi să te angajezi oricând la „DaVinci”, îi răspunse Chris. Acceptă pe oricine.

- Nu, n-as putea. Cine ar avea grijă de copiii mei?

- Dar n-ai o doică? Parcă ştiam că locuieşte cu voi.

- Da, dar a angajat-o Jeff. N-am încredere în ea.

- N-ai încredere? Şi de ce nu cauţi pe altcineva?

- Ţi-am spus, a angajat-o Jeff. Când el ia o decizie, nimeni n-o poate pune la îndoială.

- Dar e ridicol! Spune-i că vrei pe altcineva!

- Christine, tu nu înţelegi cum gândesc bărbaţii bogaţi. După ce te-ai căsătorit, au convingerea că devii proprietatea lor. Ca o maşină nouă! Maşinile nu iau decizii, ca atare nici soţiile nu au dreptul s-o facă. Eu şi copiii mei suntem nişte sclavi pe plantaţie!

Acum o săptămână, Christine ar fi ignorat plângerile prietenei sale. Acum, însă, deveni mai atentă.

- Toţi... toţi oamenii bogaţi sunt aşa? Cu siguranţă, unii sunt de treabă.

- Eu n-am cunoscut nici unul. În nici un caz cei care se însoară cu fete sărace. Ştii, am o mătuşă care a anunţat că tot ce are va fi dat de pomană după moartea ei. Jeff i-a scris şi i-a cerut să-i lase lui averea, promiţând că va investi inteligent şi i-o va mări de zece ori. Ce rost avea să facă acte de caritate?

- Si?

- Nu numai că n-a fost de acord, dar mătuşa a refuzat să mai vorbească, de atunci, cu mine. Am puţine rude şi m-am supărat când a stricat relaţia cu

una dintre ele. Când i-am spus că a fost un adevărat nesimţit, mi-a spus: „Face parte din familia ta, ceea ce înseamnă că mi-e datoare. Nu uita că n-ai avut zestre!”.

- Poftim?! Vorbea serios?

- A spus că a glumit, dar cred că asta simte în sinea lui.

- Maxine, ai auzit vreodată numele Thorne?

- Cei care se ocupă de construcţii?

- Nu ştiu, s-ar putea. Sunt bogaţi?

- Dacă este vorba de familia Thorne pe care o ştiu eu, sunt foarte, foarte bogaţi. Au multe lucrări în Chicago. Compania lor a modernizat centrul Breyerwood, a construit un centru comercial şi...

- Gata, am înţeles. Hmm... îl cunoşti pe Clifford Thorne?

- Playboyul?

Ea făcu o scurtă pauză.

- E playboy?

- Aşa este numit în ziarele de scandal. Sună bine, nu crezi? Clifford Thorne, cunoscutul playboy!

- De unde ştii că este adevărat?

- Toată lumea ştie. A ieşit şi cu nişte tinere de la clubul unde merg eu.

- S-a purtat urât cu ele?

- Nu. Cel puţin, eu n-am auzit. Dar n-a avut nici o relaţie serioasă. Are aproape treizeci de ani, dar n-a

avut relaţii de durată. De ce mă întrebi?

- Aşa, fără un motiv. A venit în magazin într-o zi şi am stat puţin de vorbă.

- Da? Locuieşte pe aici. Casa familiei sale este lângă cea a lui Michael Jordan.

- De fapt, el locuieşte în...

Christine se opri brusc.

- Ce voiai să spui? întrebe Maxine, suspicioasă.

- Nimic important. Deci, putem să ne întâlnim astăzi?

- E o expoziţie de artă în centru comercial. Am auzit...

Dar Christine n-o mai ascultă. Mintea ei zbură la ceea

ce-i povestise prietena ei despre Clifford. Oare uitase cu totul de ea?

- Ar fi plăcut să mergem la o expoziţie de artă, spuse dintr-o dată Christine.

Maxine puse receptorul deoparte şi strigă spre cei doi copii:

- Hei, fetelor! Vreţi să mergem la o expoziţie?

Christine zâmbi când auzi protestele fetelor.

- Nu! E plictisitor! Iar?

-Atunci, putem să mergem la plajă, găsi soluţia mama lor.

- Da! strigară ele într-un glas. La plajă! Vrem să

mergem la plajă!

- Vrei să mergem la Kenyon Beach? întrebă Maxine, revenind la telefon. Avem abonament pentru tot sezonul şi putem să mergem şi cu invitaţi.

- Mulţumesc.

- Te deranjează să vii până aici?

- Nu, nu e nici o problemă. Aici, la mine, nu e plajă, ci numai piscine interioare.

După ce puse receptorul în furcă, se duse la şifonier şi scoase cele două costume de baie. Să-l poarte pe cel negru, conservator, sau pe cel roz, minuscul şi îndrăzneţ? Fetele lui Maxine erau micuţe, aveau patru şi şase ani, prin urmare purtau costume de baie la fel de mici, îşi spuse ea zâmbind. Ca şi Maxine, probabil, ca să-şi arate silueta pentru care trudea din greu. Era la fel de zveltă precum Christine, care nu se îngrăşa, în ciuda prostiilor pe care le mânca la magazin.

În cele din urmă, se hotărî să-l poarte pe cel roz.

***

Christine ajunse la casa prietenei sale în patruzeci de minute, fără să mai fie împiedicată de trafic. Trecu prin faţa casei lui Michael Jordan şi se întrebă care era proprietatea familiei Thorne. Toate gardurile erau foarte înalte, pentru ca locuinţele să fie ferite de ochii curioşilor.

Fetele lui Maxine, Samantha şi Brittany, o aşteptau pe aleea din faţa casei. Ca toate fetiţele de vârsta lor, se jucau vesele, desenând cu creta pe asfalt. Când o văzură, începură să bată din palme şi să strige fericite.

- Bună! Bună!

- Vreţi să urcaţi în maşina mea? le întrebă ea.

- Da. Ne place la tine în maşină!

Samantha strigă către mama ei:

- Mama! Putem să mergem cu maşina lui Chris? E mai bună decât a noastră!

Cât de schimbate păreau lucrurile când erau privite din perspectiva unor copii! Christine avea o maşină veche, în timp ce Maxine îşi schimba automobilul la fiecare doi ani. Cu toate acestea, Maxine spunea că ar prefera să aibă o maşină veche care să fie cu adevărat a ei, decât să primească una de ultimul tip de la soţul ei. Acesta îi schimba cu regularitate maşina, după gustul lui, dar ţipa din toate puterile la prima pată pe care o făceau copiii pe tapiserie.

Poate că de aceea fetiţele preferau maşina Christinei - n-aveau nici o restricţie, puteau să mănânce tot ce doreau şi nimeni nu le certa dacă vărsau suc.

Christine îşi iubea foarte mult maşina, pentru că

era sigură că fiecare persoană aprecia mai mult un obiect atunci când era proprietarul aceluia. Si aprecia cu atât mai mult un obiect, cu cât îi era mai greu să-l obţină.

Poate că aceasta era şi problema lui Cliff - putea să aibă orice fată îşi dorea.

Dar n-o putea avea pe Christine! După zilele în care avusese timp să se gândească, decisese să nu devină următoarea cucerire din lista extrem de lungă a lui Cliff.

Maxine ieşi din casă purtând un costum de baie întreg, dar suficient de decoltat pentru o femeie care avea doi copii. Privită din faţă, părea o adolescentă, dar din profil nu putea ascunde urmările celor două sarcini. Soţul ei era un tip care nu punea pe el nici o urmă de grăsime, în ciuda faptului că mânca tot ce voia şi nu mergea la sală, iar Christine ştia că prietena ei suferea foarte tare când acesta făcea comentarii răutăcioase despre silueta ei.

- Bună, Christine! o salută aceasta cu căldură. Putem să mergem toate în maşina ta?

- Sigur!

- Mă duc să-mi iau geanta.

Maxine reveni în câteva clipe cu o geantă de plajă, încăpătoare şi foarte elegantă. Peste costumul de baie îşi pusese un şal mare, alb cu galben, legat

în talie.

- Urcaţi, fetelor! le îndemnă Christine.

Deschise cu greutate uşa din spate, care scârţâi în semn de protest. Având în vedere cât de bătrână era maşina, trebuie să se declare mulţumită că încă mergea. Dar ştia că se apropia ziua în care va fi nevoită să-şi cumpere un nou automobil.

Fetiţele săriră pe banchetă, chicotind amuzate, de parcă ar fi fost într-un parc de distracţii. Maxine se asigură că-şi puseră centurile de siguranţă, apoi urcă în faţă.

- Îmi pare rău că n-am muzică potrivită pentru copii, se scuză Christine. Eu obişnuiesc să ascult posturi de radio care difuzează muzică veche.

- E foarte bine, o asigură Maxine. Copiii mei au gusturi bune. Ca mine, nu-i aşa, fetelor?

- Sigur, răspunseră ele în cor.

Ascultară în linişte câteva melodii, bucurându-se de muzică, de soare şi de compania plăcută.

- Mamă? întrebă Samantha, în vârstă de patru ani, la un moment dat. Ce înseamnă versurile astea?

Maxine ascultă câteva clipe.

- E un cântec despre bucătărie. Un bărbat vine acasă şi vrea ca soţia lui să-i pregătească masa, pentru că-i e foame. Si e supărat pe ea.

- De ce e supărat?

- Pentru că masa nu e gata, bănuiesc.

- Si de ce nu se duc la McDonald? intreveni

Brittany. Sau de ce nu comandă ceva acasă?

Maxine izbucni în râs.

- Pe atunci, oamenii nu făceau asta.

- Nu se duceau nici la Burger King? vru să ştie Samantha.

- Nu. Sau poate că da, dar nu foarte des. Datoria femeilor era să facă mâncare şi să aibă totul gata când soţii lor veneau acasă.

- Ce ciudat! exclamă Samantha. Asta e sclavie!

Maxine chicoti. Le învăţase bine pe fetele ei!

Până când ajunseră la plajă, fetiţele avură parte de o lecţie despre asuprirea femeilor şi ascultară melodii în care băieţii le spuneau iubitelor lor că ei erau şefii în casă.

- Nu era frumos în vremurile alea, concluzionă Brittany.

- De acord, spuse mama ei.

Apoi îi şopti Christinei:

- Mărită-te cu un bărbat bogat şi o să te trezeşti înapoi în anii ’50. Ascultă-mă pe mine!

Ieşiră din maşină şi se îndreptară spre malul lacului Michigan. Acea parte a plajei era destul de liberă, spre deosebire de porţiunea publică de plajă, situată de partea celalată a lacului.

- Hai să stăm lângă apă, propuse Maxine.

Fetiţele îşi scoaseră sandalele şi alergară înainte ca să aleagă un loc.

- Ai nişte copii minunaţi, comentă Chris.

- Stiu. Uneori nu-mi vine să cred că sunt ai mei.

- Cred că e minunat să ai un copil.

- O să vină şi vremea ta!

Ajunseră lângă fetiţe, iar Maxine întinse o pătură mare pe nisip.

- Vrem să înotăm! strigă Brittany.

- Nu înainte să vă ungeţi cu cremă protectoare, le atrase atenţia mama lor.

- Nu-mi place!

- Nici mie!

- Stiu, dar n-aveţi ce face. În zilele noastre, e absolut necesară. Femeile care stăteau numai în bucătărie în anii ’50 nu-şi băteau capul cu stratul de ozon!

- Le ajut eu, se oferi Christine.

- Sigur, zise prietena ei, dându-i tubul de cremă. Va fi un antrenament bun pentru tine!

- Mai întâi, tu, îi zise Brittany surorii sale, împingând-o către Christine.

Când văzu tubul, fetiţa se strâmbă, dezgustată.

- Am crezut că o să iei cu cocos, mamă.

- Asta era la reduceri.

- Pe tine te interesează ce e la reduceri?

Christine era uimită, pentru că nu-şi imagina aşa

ceva despre prietena ei.

Maxine oftă.

- Lecţia numărul doi despre viaţa omenilor bogaţi: faptul că Jeff are bani, nu înseamnă că soţia lui are. Eu nu ştiu nimic despre banii lui! Primesc o sumă lunară, nimic mai mult. Pentru ca fetele să fie la acelaşi nivel cu prietenii ei, folosesc cărţi de credit.

- Îngrozitor!

- Mie-mi spui?

- Dar ce face cu toţi banii?

- Cine ştie? În mod clar, nu ajung la copii. El şi-a dorit un băiat, nu două fete care...

Îşi coborî vocea pentru ca micuţele să nu audă.

- Care să trăiască mai târziu pe spinarea bărbaţilor lor, aşa cum crede că fac eu.

- Mama, cum se trăieşte pe spinarea bărbaţilor? întrebă cu un aer nevinovat Brittany.

- Hop! exclamă Maxine, ducându-şi palma la gură. Îmi pare rău că am spus asta, draga mea. Să nu-i spui lui tata!

Chris se înfioră uşor, în ciuda soarelui puternic. Oare prin asta a trecut şi mama? se întrebă ea. Poate că ar trebui să fie recunoscătoare lui Cliff că îşi pierduse interesul faţă de ea.

***

De pe culmea unui deal aflat în apropierea

lacului, Cliff privea cum Christine le ungea cu cremă pe cele două fetiţe.

Nu locuia acolo, dar venise în vizită la un bun prieten. Acesta îi vorbea în continuare, dar Cliff nu-l mai asculta.

- N-ai vrea să facem o baie? propuse el, pe neaşteptate.

Era îmbrăcat în pantaloni scurţi, dar n-ar fi fost prima

oară când înota îmbrăcat aşa.

- Poftim? întrebă prietenul lui, uimit.

Îi urmări privirea şi înţelese totul când o văzu pe tânăra de pe plajă.

- Cine e cu Maxine pe plajă? Mi se pare cunoscută!

- N-ai de unde s-o cunoşti, răspunse Cliff scurt.

- Poftim? Eşti...

- Nu, nu mă întreba nimic. Vii să facem o baie?

- De data asta, nu. Dar nu mă supăr dacă te duci tu. Distracţie plăcută!

- Mulţumesc. Sigur nu te superi?

Cliff îşi scoase tricoul şi-l puse pe un scaun.

- Deloc! Te aştept mai târziu să bem ceva. De fapt, vă aştept pe amândoi.

Cliff zâmbi larg.

- Mulţumesc, prietene.

Coborî scările care duceau spre plaja privată.

Christine nu-l văzu apropiindu-se, preocupată de cele două fetiţe. Arăta grozav în costumul minuscul, complet diferit de uniforma pe care o purta la magazin.

Se opri brusc, neîndrăznind să întrerupă scena. Poate că n-ar fi apreciat să fie deranjată. În plus, se întrebă dacă s-ar fi îmbrăcat aşa dacă ar fi ştiut că urma să se întâlnească.

Chiar dacă îi era foarte greu, Cliff se decise să nu se apropie, mai ales că era prezentă şi Maxine. Probabil că-i vorbise Christinei despre bărbaţii bogaţi în termeni foarte puţin elogioşi. Era uimitor cât de distructive erau femeile măritate, nefericite în căsnicie!

Se îndepărtă înainte să fie văzut şi se scufundă în apa rece, atât de necesară corpului lui înfierbântat. Era un înotător bun; făcuse parte din echipa de înot a liceului şi câştigase câteva concursuri. Înaintă în lac până când fu sigur că era destul de departe pentru a nu fi recunoscut de pe mal. Când obosi, făcu pluta şi se relaxă, bucurându-se de razele soarelui.

- Fiţi cuminţi!

Christine se temea să nu apară probleme cu fetiţele. Înota foarte bine, dar nu luase cursuri de salvamar.

- Uită-te ce calmă e apa! spuse Brittany.

- Nu contează! Stai lângă mine şi nu te duce mai departe.

- Dar bărbatul ăla?! întrebă Samantha, arătând către un înotător aflat la mare distanţă de mal. Nimeni nu-i spune ce să facă!

- El e mai mare şi pare un înotător foarte bun. Christine se uită cu atenţie la cel bărbat, admirând mişcările elegante şi braţele puternice. Era ceva familiar... Într-o secundă, Chris îşi dădu seama despre cine era vorba.

În prima clipă, vru să-l salute, dar îi era ruşine. Costumul ei era mult prea mic şi se simţea ca şi cum ar fi fost dezbrăcată în faţa lui. Deşi era mulţumită de corpul ei, nu putea să uite că o văzuse îmbrăcată numai în uniforma de la magazin.

- Îl vezi pe tipul ăla? o întrebă Maxine, venind lângă ele în apă. Cred că este Clifford Thorne.

Se uită cu atenţie la chipul prietenei sale.

- Dar ştiai asta deja, nu-i aşa?

- Păi...

- Se vede în ochii tăi. Dar nu trebuie să-mi spui despre ce e vorba. Cel puţin, nu deocamdată.

- Nu se întâmplă nimic.

- Mda... Nu poţi să mă păcăleşti! Hai, du-te. Dacă o să ai probleme, are cine să te salveze.

Maxine izbucni în râs.

- Nu pot.

- De ce? Pentru cine crezi că face tot spectacolul ăla?

- Nu se poate! Nici măcar nu ne-a văzut.

- Ba sigur că ne-a văzut! Trebuie să înveţi cum stau lucrurile cu bărbaţii ăştia.

Christine se uită către Cliff, care se odihnea câteva clipe. Să facă aşa cum îi dicta inima? Era greu să calculeze lucrurile la rece când era îmbrăcată în costum de baie, iar cel mai chipeş bărbat pe care-l văzuse în viaţa ei înota la câţiva metri distanţă.

Toată viaţa ei fusese matură şi foarte responsabilă. Poate că era momentul să fie şi altfel... La urma urmei, ce se putea întâmpla în faţa atâtor oameni? Puteau să se sărute, să-şi spună cuvinte dulci, dar nimic mai mult.

Sau putea s-o respingă!

Fără să se mai gândească, Christine se avântă în apă şi înotă, tăcută ca un rechin. Când se apropie de el, se scufundă, vrând să-l ia prin surprindere. Ajunse lângă el şi-l împinse cu putere, făcându-l să se răsucească pe burtă. Înghiţi o gură de apă, dar îşi reveni rapid şi o văzu lângă el pe Christine, râzând cu gura până la urechi.

- Marele rechin roz! exclamă el.

Se repezi la ea şi o luă în braţe. Apa era destul de

adâncă şi nici unul nu atingea fundul lacului, dar reuşi s-o ţină lângă el în timp ce călca apa.

- Îmi pară rău. N-am putut să rezist!

- Aşa vorbeşte un adevărat rechin.

- Ce cauţi aici? întrebă ea. Nu locuieşti în Kenyon.

Se depărtă uşor de el.

- Un prieten al meu locuieşte pe deal.

- Oh! Trebuie să fie foarte bogat.

- Familia lui este.

- Normal!

- A primit o moştenire, dar n-a muncit nici o zi în viaţa lui. Nu cred că ştie ce înseamnă asta. Din acest punct de vedere, nu este la fel de bogat ca tine.

- Poate oricând...

- Da, ştiu, o întrerupse el. Poate oricând să se angajeze la „DaVinci”. N-ar rezista nici o oră. E ziua ta liberă?

- Da. Duminica, magazinul se închide la miezul nopţii, aşa că n-au nevoie de mine.

- Nu te-am mai văzut pe aici. Apropo, ţi-am simţit lipsa joi. Ce s-a întâmplat?

Brusc, conversaţia lor deveni extrem de serioasă.

- Traficul a fost îngrozitor. Mi-au trebuit două ore ca să ajung la magazin.

- Ar fi trebuit să-mi dau seama! Am crezut că n-ai vrut să vii.

- Cum ai putut să crezi aşa ceva? Am ajuns exact

atunci când ieşeai din parcare, dar nu te-ai uitat înapoi.

Christine începu să înoate către mal. Când ajunse la locul unde putea să stea în picioare, se opri. Se uită către ţărm şi văzu că Maxine şi fetiţele ieşiseră din apă şi se jucau la umbra unui copac.

Se întoarse către Cliff şi se pierdu în ochii lui. Fără să-i pese de cine îi putea vedea, el îi prinse chipul între palme şi o sărută. Buzele erau reci din pricina apei, dar erau moi şi dulci. Îşi plimbă mâinile pe trupul ei şi-i mângâie sânii, iar Chris se lipi de el, tulburată.

Ar fi vrut să facă dragoste cu ea chiar acolo, dar ştia că nu va mai trece mult până când acest vis va deveni realitate. Poate chiar in acea noapte...

Imaginea lor făcând dragoste îl făcu să se retragă, incapabil să facă faţă dorinţei şi, în acelaşi timp, frustrării care-l măcina.

- Nu pot să-mi iau mâinile de pe tine, şopti el.

Chris deschise ochii şi-l privi nedumerită. Pentru prima oară de când se ştia, se simţea protejată şi voia să-l asigure că era lângă el şi voia să fie acolo.

- E în ordine.

Cliff o mângâie pe obraz. Palma lui era moale şi catifelată, fără nici o bătătură provocată de munca fizică. Închise ochii şi se bucură de atingerea lui.

- Ce faci în seara asta?

- Nu ştiu, răspunse ea.

- Vrei să iei cina cu mine?

Ea deschise ochii şi văzu zâmbetul lui cald. Momentul magic trecuse, dar prezenţa lui era la fel de tentantă. Ar fi vrut atât de mult să spună „da”...

- Te rog, Christine.

- Nu pot.

Ce minciună!

- Atunci, poate altă dată?

Ea îşi feri privirea. Se aşteptase ca Cliff să protesteze, dar acum se simţea dezamăgită pentru că acceptase atât de uşor răspunsul ei negativ. Ar fi vrut să încerce s-o convingă, s-o facă să se răzgândească, să-i demonstreze că...

Ce anume? se certă ea în gând. Nu-i demonstrase decât că nu-i păsa cu adevărat de ea şi de sentimentele ei.

Brusc ruşinată de goliciunea ei, se cufundă în apă chiar când un bărbat care i se părea cunoscut se apropie de ei.

- Bună, Christine, îi zâmbi acesta. Nu te-am mai văzut la magazin în ultima vreme. Stii, nimeni nu-mi mai pune mărfurile în pungi aşa cum o făceai tu. Numai tu separai produsele congelate de celelalte.

Fără să aştepte răspunsul ei, se îndreptă spre

Cliff. Chris era extrem de enervată de obrăznicia lui. Se întâmpla să pună cumpărăturile în pungi, dar, ca manager, nu făcea parte din atribuţiile ei.

- Cliff, aş vrea să cumpăr nişte acţiuni...

Christine nu mai era în stare să asculte şi înotă grăbită spre mal. Maxine şi fetele erau deja pe pătură, aşteptând-o. Ce bine ar fi dacă Maxine nu m-ar fi văzut sărutându-mă cu Cliff! se rugă ea în gând.

- Înoţi în ape periculoase, îi spuse Maxine după câteva clipe de tăcere.

Se uită spre Cliff, arătând astfel sensul exact al cuvintelor ei.

- N-am să mai fac asta, şopti ea.

- Măcar poartă o vestă de salvare! o sfătui nevinovată Brittany.

- Promit, spuse Chris, ascunzându-şi chipul în palme.

Capitolul 1

Christine privi cu tristeţe buchetul de flori pe care i-l dăduse Cliff. Datorită substanţelor folosite de magazin pentru florile tăiate, acestea erau încă proaspete. Adevărul era că şi-ar fi dorit să se ofilească mai repede, ca să le poată arunca. Poate că astfel ar fi reuşit să nu se mai gândească atât de mult la el.

Se hotărî să ducă florile în camera din spate, dar nici aceasta nu era o idee prea bună. Vederea micuţei canapele portocalii o tulbură. Puse vaza pe o măsuţă şi închise ochii, lăsându-se pradă amintirilor fierbinţi - palmele lui catifelate, buzele moi şi îndrăzneţe.

- Bună!

Vocea lui o făcu să tresară puternic. Deschise ochii şi trase aer în piept, apoi se întoarse. Clifford stătea în cadrul uşii, împreună cu Brendan, directorul adjunct al magazinului.

- Aici erai, Christine, spuse Brendan.

- N-ai depăşit ora de culcare? încercă ea să glumească. Ce cauţi aici, Brendan?

- Să fiu sincer, e puţin cam devreme. De obicei, mă trezesc la ora patru.

- Cred că e îngrozitor.

- Christine, aş vrea să ţi-l prezint pe noul analist al magazinului nostru.

- Poftim?

Nedumerită, îl privi pe Clifford şi văzu că acesta era foarte amuzat.

- Ce înseamnă „analist”?

- E un nou post, sugerat de Al Forest.

- Directorul general?

- Da. Iar el este Clifford Thorne, primul analist al lanţului nostru de magazine. Clifford, ea este Christine Hart.

- Bună, o salută el.

- Deci, ce este un analist? repetă ea.

Era, în egală măsură, bucuroasă şi furioasă că-l vedea. Nu putea să uite că acesta era teritoriul ei, locul în care era stăpână pe situaţie. Fără acea slujbă, rămâne pe drumuri, spre deosebire de Cliff care se juca, obţinând o slujbă de care n-avea nevoie cu adevărat.

- Clifford va trebui să analizeze politica magazinului, regulile şi procedurile de aici şi să găsească soluţii pentru a reduce pierderile. Lucruri de genul ăsta...

- Poate să impună reguli şi pentru clienţi?

- Posibil, interveni Cliff. Dacă se dovedeşte că o mare parte din pierderi se datorează clienţilor, atunci vom face şi acest lucru.

Interesul ei crescu, dar numai pentru o clipă.

- Câţi oameni vor fi concediaţi ca să fie plătit noul analist al magazinului? îl întrebă ea pe Brendan.

- Nici unul, răspunse el repede. Cliff este angajat al centrului, aşa că ei se vor ocupa de salariul lui. Dacă acest experiment are succes, Al îl va trimite şi la alte magazine din lanţul „DaVinci”.

Christine privi în podea, căutând alte motive de fi în continuare supărată pe Cliff. După ce Brendan va pleca, avea de gând să-l interogheze şi să afle cum de fusese angajat tocmai la magazinul ei. Si încă atât de repede!

Totuşi, cel mai bine era ca, pentru moment, să-şi păstreze cumpătul.

- Bun venit la „DaVinci”, îl salută ea. Dar acum trebuie să mă întorc la lucru!

Brendan se încruntă.,

- N-ai mare lucru de făcut la ora asta. Mă gândeam că ai putea să-i arăţi lui Cliff cum merg lucrurile pe aici.

- Acum?! E ora două!

- Cilff a insistat să lucreze noaptea, explică Brendan.

- De ce nu mă mir? murmură ea, în timp ce Cliff îi zâmbi larg.

După plecarea lui Brendan, îl luă la întrebări pe Cliff.

- Ce crezi că faci aici?

- Vreau să ajut. După ce am vorbit cu tine despre mărfurile care se aruncă, mi-am dat seama că trebuie să fac ceva. Orice!

- Tu?!

- De ce nu? Am făcut o facultate de economie şi am cunoştinţe în domeniu.

Christine se simţea mai calmă, dar încă nu voia să cedeze.

- Dar de unde îl cunoşti pe Al Forest?

- El şi tatăl meu joacă adesea tenis împreună.

- Stiam eu! Aşadar, acesta a fost motivul pentru care ai primit slujba!

Clifford clătină din cap.

- Nici pe departe! Am fost nevoit să fac un raport, să-mi justific cererea. Uite...

Îi dădu un dosar pe care-l ţinuse sub braţ.

- Trebuie să-ţi mulţumesc pentru tot materialul pe care mi l-ai dat.

Christine deschise dosarul şi se uită pe prima pagină a raportului. Nu se putut abţine să nu zâmbească atunci când văzu că scrisese despre tot ce văzuse în magazin - mărfurile returnate distruse, fructele stricate, produsele de panificaţie aruncate la gunoi, legumele pe care nu le cumpăra nimeni. Cliff estimase costurile acestor pierderi şi spusese că,

folosind acei bani, ar putea fi angajate alte persoane sau ar putea fi mărite salariile celor care lucrau deja acolo.

Christine aprecie ultima idee, pentru că era interesată de beneficiile angajaţilor.

- Si dacă, după ce reduci pierderile, conducerea decide să păstreze acele fonduri?

- M-am gândit şi la asta, explică el, arătându-i o altă pagină a raportului. Uite! Am spus că, dacă avem angajaţi motivaţi şi bine plătiţi, comportamentul lor faţă de clienţi se va îmbunătăţi, iar venitul magazinului va creşte. De ce se plâng clienţii cel mai des? De servicii proaste! Magazinul are de suferit dacă are prea puţini angajaţi sau dacă aceştia sunt prost plătiţi.

Christine se gândi câteva clipe.

- Si este absolut necesar să lucrezi noaptea?

- Noaptea se vede mult mai limpede care sunt pierderile. Pot să aflu vânzările din timpul zilei, să aflu ce mărfuri trebuie scoase de la vânzare, mai ales cele perisabile. Dacă anumite legume, cum ar fi varza furajeră, se aruncă în mare parte, o să scoatem acest produs, dar o să aducem atâtea bucăţi câte ne cer clienţii fideli.

- Îmi place ideea.

Îl atinse uşor pe umăr.

- Încă am îndoieli, dar dacă o să-i ajuţi pe cei are lucrează aici... O să fac tot ce pot pentru tine.

- Mulţumesc, Christine. Am vrut să-ţi arăt că nu duc o existenţă inutilă. Si...

Făcu un pas spre ea.

- Mai vreau să-ţi cer scuze pentru Malcolm. A fost foarte urât ce a spus.

- Cine e Malcolm? întrebă ea, nedumerită.

-Vorbăreţul ăla cu care ne-am întâlnit la plajă. Ce ticălos! N-a lucrat nici o zi în viaţa lui, de aceea e atât de arogant.

- Si încerci să-mi arăţi că tu nu eşti aşa? De aceea l-ai convins pe şeful cel mare să înfiinţeze un post special pentru tine?

- Nu, acesta nu e singurul motiv. Christine, chiar îmi doresc să ajut. Si vreau ca tu să... să fii mândră de mine.

- De ce îţi pasă ce cred eu? întrebă ea, încercând să păstreze un ton rezervat.

Cliff remarcă răceala din vocea ei, dar rămase calm. O cunoştea destul de bine ca să ştie că nu era atât de deranjată de venirea lui neaşteptată.

- Ai văzut ce ticălos a fost Malcolm, spuse el. Există şi o variantă feminină, să ştii. Egoistă, superficială, indiferentă faţă de dorinţele şi nevoile celor din jur. Si, din nefericire, se pare că acesta a

fost genul de femeie cu care mi s-a permis să am relaţii.

- Ţi s-a permis? Trebuia să-i ceri voie guvernantei tale?

- Nu glumi, îi ceru el, serios.

O luă de mână.

- Când am ocazia să cunosc o femeie ca tine? Nu pot să intru în magazin şi să mă prezint, aşa, pur şi simplu! Aş stârni suspiciune, aşa cum s-a întâmplat şi cu tine.

- Pe bună dreptate!

- Nu. Nu ştiu ce ţi-a spus Maxine despre viaţa mea amoroasă, dar nu e adevărat. În ziarele de scandal apar numai lucruri neadevărate. Pur şi simplu, n-am avut o relaţie adevărată până acum, pentru că am nevoie s-o respect pe femeia de lângă mine.

Cliff era extrem de tulburat. Christine era cea mai atrăgătoare femeie pe care o întâlnise în viaţa lui. Nu era vorba numai de frumuseţe fizică, pentru că iubitele lui fuseseră fotomodele, dansatoare, actriţe.

„Pe tine te vreau" îi spunea privirea lui. O luă în braţe şi o sărută cu toată dorinţa care-l măcinase în ultimele zile. Dacă nu credea în vorbele lui, poate că va avea încredere în sărutările lui.

Ţinea la ea. Chiar mai mult decât atât - ştia că era

femeia pentru care merita să lupte şi avea de gând să facă asta.

Christine închise ochii şi se lăsă dusă de val. Nu ştia ce avea să-i aducă viitorul, dar decise să se bucure de acel moment, de tandreţea şi pasiunea lui. Îl mângâie uşor pe obraz, vrând să-i transmită astfel tot ceea ce simţea. Brusc, ochii i se umplură de lacrimi.

- Dumnezeule! gemu ea, depărtându-se brusc de el.

Cliff deschise ochii şi o privi îngrijorat.

- Ce s-a întâmplat? Stii că nu te-aş răni niciodată, niciodată!

Ea clătină din cap, în timp ce lacrimile în curgeau în
continuare pe obraji.

- Nu... Nu e vorba de asta.

O luă pe după umeri şi o conduse către un scaun.

- Stai jos. Te rog, spune-mi ce s-a întâmplat.

O mângâie cu blândeţe pe păr şi pe obraji, ştergându-i lacrimile.

- Nu ştiu. Nu ştiu ce să spun...

- Ce-ar fi să-mi spui ce simţi?

Ea încercă să zâmbească.

- Tocmai asta e problema. Nu sunt sigură de ceea ce simt.

- De ce nu...

- Christine, te aşteaptă un client, se auzi vocea lui Wesley prin sistemul de intercomunicaţie.

- Îmi pare rău, spuse ea, ridicându-se în picioare. Trebuie să plec.

Îşi aranja în grabă părul şi-şi şterse lacrimile, încercând să se calmeze.

- Nu te duce. Nu eşti în stare!

- Trebuie să mă duc, ridică ea vocea. Pentru mine, slujba asta nu e un joc! Stiu că pentru tine e o distracţie, dar eu am nevoie de ea. Dacă o să stai mai multă vreme aici, o să înţelegi că toţi cei care lucrează în magazin trăiesc de la un salariu la altul. Si avem foarte puţine opţiuni, să ştii!

- Am foarte multe de învăţat. O să te aştept aici. Sper că vei putea să-mi arăţi cum stau lucrurile.

Capitolul 8

Cliff avusese dreptate: supărarea Christinei pentru apariţia lui neaşteptată nu dură mult.

Prezenţa lui la magazin se dovedi un lucru bun pentru întreaga echipă. În ciuda condiţiei sale privilegiate, se înţelegea bine cu băieţii mai retraşi, în special cei care nu vorbeau foarte bine engleza. Cliff vorbea fluent spaniola şi franceza, aşa încât putea comunica foarte uşor cu toţi angajaţii magazinului. Chiar îi ajută pe care cei vorbeau spaniola să completeze formularele pentru asigurarea de sănătate, după ce descoperi că mulţi dintre ei nu făcuseră acest lucru. Lui Manuel, casierul din tura de noapte, aproape că-i dădură lacrimile când Christine îi înmână carnetul de sănătate. Soţia lui era din nou însărcinată şi nu găsise nici o soluţie pentru cheltuielile care urmau să apară. Acum, însă, putea să meargă la un spital, fără să plătească nimic. Si nici n-avea să mai lipsească de la serviciu pentru că trebuie să-i îngrijească pe cei mici când se îmbolnăveau - putea să-i ducă la doctor înainte ca starea lor să se agraveze.

Ca să nu facă notă discordantă, Cliff se îmbrăcă la fel ca ceilalţi băieţi din magazin, cu un tricou albastru din poliester. Chiar dacă se presupunea că face parte

din conducere, nu-l deranja când clienţii îl confundau cu unul dintre vânzători.

Într-o sâmbătă seară, după miezul nopţii, Christine descoperi că lipseau nouăsprezece cărucioare. Ea şi Cliff făcuseră curăţenie în parcare, aşa că nu-şi explica dispariţia acestora. Se întâmpla să mai dispară unul sau două, dar nouăsprezece?

Se apropia sfârşitul lunii, când se făcea inventarul la cărucioare. Costau două sute de dolari bucata, iar ea ştia că, pentru a se acoperi plata acestora, unor angajaţi nu li se mai plăteau orele suplimentare.

La ora două, când în magazin era linişte, Christine se hotărî să facă investigaţii. În apropiere se deschiseseră câteva magazine, aşa că exista posibilitatea ca angajaţii lor să fie responsabili pentru furt.

- Vrei să facem o plimbare? îl întrebă ea pe Cliff, care studia vânzările zilei precedente în camera din spate.

Obişnuiau să-i spună „camera portocalie”, din pricina canapelei. Îi puse mâna pe umăr şi observă cu plăcere că trupul lui se încordă.

- Unde... şi de ce? zâmbi el.

- Îmi pare rău, dar nu e ceea ce crezi. Ne lipsesc nouăsprezece cărucioare şi mă gândeam că ai vrea

să le căutăm împreună.

- Sigur, răspunse el, notând ceva în grabă pe marginea hârtiilor pe care le consulta.

- Ai găsit ceva interesant?

- Sigur. Mă mir că magazinul ăsta nu dă faliment.

- Sper din toată inima că poţi să ne ajuţi.

- În mod sigur o să încerc.

Clifford se ridică şi-i înconjură umerii cu braţul. O plimbare sub clar de lună ar putea fi periculoasă, se gândi ea. Sau poate că avea nevoie de aşa ceva, pentru ca serviciul de noapte să nu li se mai pară atât de plictisitor.

Cliff îşi păstră mâna pe umerii ei până când ajunseră în zona unde puteau fi văzuţi de ceilalţi colegi.

- Nimeni nu-ţi cere mai mult, continuă ea discuţia. Dar cred că Al Forest se întreabă de ce-ţi pierzi vremea pe aici, în loc să navighezi cu barca ta oriunde îţi doreşti.

- Nu mă interesează ce crede despre mine atâta vreme cât îmi citeşte raportul.

- Faptul că ai bani îţi dă puterea să nu ţii cont de opiniile celor din jur. Eu m-am consumat întotdeauna din pricina părerilor pe care oamenii le aveau despre mine.

Clifford se uită în jur, ca să se asigure că nu-i vedea nimeni, şi o sărută pe tâmplă.

- Să nu-ţi faci griji în privinţa părerii mele despre tine.

Înainte să iasă din magazin, Christine îi spuse lui Wesley să aibă grijă de clienţii care puteau să apară. Manuel anunţase că nu poate să vină la serviciu, pentru că soţia lui intrase în travaliu.

- Nu pot să cred că lipsesc nouăsprezece cărucioare, comentă el când ieşiră în parcare. Nu se poate spune că nu le-am văzut! Ieri seară, când le-am aranjat împreună, erau toate aici.

- Cred că le ia cineva. Bănuiesc că e vorba de salonul de frumuseţe care s-a deschis de curând în apropiere.

- Unde să căutăm?

- Acolo, indică ea. Le găsesc adesea abandonate acolo.

- Atât de departe? se miră el. Dar este o jumătate de kilometru până acolo! Nu contravine regulilor sindicatului.

- Probabil că da. Dar de câte ori se pierde un cărucior...

- Stiu! Salariile angajaţilor au de suferit. Sunt de aceeaşi părere cu tine, serios.

Acum parcarea era goală şi era greu să imaginat că peste douăsprezece ore va fi greu să găseşti un loc de parcare.

Cu un gest firesc, Cliff o luă de mână şi merseră în tăcere, în acelaşi ritm.

Oare mă va săruta? se întrebă ea în gând. Sau ar trebui să-l sărut eu? Gândul i se părea extrem de incitant şi ştia el că n-ar refuzat. Poate ar trebui să-şi depăşească reţinerile...

Cliff simţi că respiraţia ei devine mai agitată şi ardea de nerăbdare s-o întrebe la ce se gândea. I-ar fi plăcut să se oprească şi s-o sărute, fiind sigur că avea să-i răspundă. Dar oare nu era mai bine ca ea să facă primul pas? La urma urmei, erau în timpul programului.

Christine trase aer în piept şi se opri în faţa lui. Îl mângâie pe obraz, urmărind cu atenţie conturul chipului lui. După câteva clipe, Cliff îi luă mâna şi-i sărută interiorul palmei. Apoi se plecă spre ea şi o sărută, iar Chris îi răspunse cu o pasiune la care el nu se aştepta.

O sărută pe frunte şi pe păr, apoi îi şopti la ureche:

- Vino la mine dimineaţă.

Era exact ce-şi dorea să audă.

- Bine, răspunse ea fără ezitare.

Inima ei era atât de plină de emoţie, încât nu-l putea refuza. Îi prinse palma între palme şi-l privi adânc în ochi, repetând:

- Bine. Am să vin.

Dimineaţa era atât de departe, se gândi Cliff.

- Mă înnebuneşti, spuse el încet. Hai să căutăm cărucioarele alea, altfel sigur o să încalc regulile sindicatului.

Chris oftă, dorindu-şi să fie într-un pat mare şi confortabil, alături de Cliff. Cum putea să se gândească la cărucioare, când el era atât de aproape?

- Bine, aprobă ea. Hai să mergem.

- Ai dormit suficient în ultimele zile? întrebă el, preocupat.

- Sigur că nu. Tu?

- Nici eu, recunoscu el.

Ajunseră la o clădire destul de mare.

- Aici cred că...

Se opri brusc, văzând aliniate lângă perete un şir de cărucioare de la magazinul lor. Toate erau pline cu materiale necesare salonului de frumuseţe.

- Ai avut dreptate, spuse Cliff.

- Ce ticăloşi!

Din nou, cineva dăduse dovadă de lipsă de responsabilitate şi procedase după bunul plac, fără să ţină cont de faptul că făcea rău altor persoane. Enervată la culme, Christine luă cutie după cutie şi începu să le arunce la pământ, fără să ţină cont că materialele se spărgeau.

Cliff o privea amuzat, întrebându-se dacă ar trebui să încerce s-o calmeze.

- Crezi că vom fi arestaţi pentru că le distrugem bunurile?

El îşi consultă ceasul.

- Este ora două. Morty a trecut deja pe la magazin, iar colegul lui va veni peste vreo patru ore. Hai să ne facem de cap!

Cliff răsturnă un cărucior, împrăştiind tot conţinutul pe asfalt.

Christine se uită în jurul ei, începând să regrete ceea ce făcuse. Goliseră patru cărucioare. Oare nu erau şi ei iresponsabili?

- Gata, ne-am distrat destul, spuse ea hotărâtă.

În următoarea jumătate de oră, goliră toate cărucioarele, aşezând cu grijă toate cutiile lângă perete.

- Ce mizerie! comentă Cliff văzând ce lăsaseră în urmă.

Adună toate cărucioarele şi formă un singur şir.

- Putem să le ducem pe toate o dată?

- Împreună, da. Stii, am făcut o dată un experiment, împreună cu un coleg. Doi oameni care lucrează împreună pot să împingă până la douăzeci şi patru de cărucioare. Asta înseamnă de patru ori mai mult decât un singur angajat care respectă regulamentul. Îţi dai seama cât timp se economiseşte?

- Ai făcut sugestia asta conducerii?

- Sigur că da.

- Si?

-A ajuns acolo unde ajung toate ideile angajaţilor - în coşul de gunoi.

- O s-o menţionez în raportul către Al Forest.

- Te rog!

- Stii, Christine... Am urmat Facultatea de Economie la Harvard şi am ştiut că o să fac asta de când eram copil. Am cunoscut mulţi tineri din familii bogate care ajunseseră acolo din pricina relaţiilor părinţilor, nu pentru că îşi doreau sau aveau înclinaţie pentru acest lucru. Lumea afacerilor ar avea nevoie de cineva ca tine.

- Mulţumesc pentru compliment, dar chiar dacă aş primi o bursă, nu cred că aş face faţă cheltuielilor

de şcolarizare.

Într-o zi, îşi spuse el în gând, va putea s-o ajute să-şi realizeze visul. Poate că ar putea să lucreze împreună, ca parteneri. Sau să deschidă împreună un magazin în care angajaţii să aibă salarii bune.

- Hai, la muncă! îl certă Christine. Trebuie să-ţi câştigi salariul!

- Am înţeles, şefa.

Cliff împinse cărucioarele, în timp ce Chris avea grijă ca şirul să nu vireze stânga sau dreapta.

- Chiar e mai uşor cu cineva care conduce, spuse el.

- Ţi-am spus eu.

- Când o să avem propriul nostru...

Se opri brusc.

Christine nu comentă, ca şi când n-ar fi auzit, dar se întrebă ce intenţionase să spună. Propriul nostru ce? Oare se gândea să lucreze împreună în viitor? Să aibă un magazin al lor? Un absolvent de Harvard şi o vânzătoare? Puţin probabil! Dar spusese *al nostru...*

Îşi îndreptă atenţia asupra şirului de cărucioare care o luaseră razna. Îi plăcea foarte mult să lucreze alături de el şi credea cu tărie că orice lucru se făcea mai repede dacă se muncea în echipă.

Ajunseră înapoi la magazin şi puseră cele

optsprezece cărucioare alături de celelalte. Mai aveau de găsit încă unul, dar acest lucru mai putea să aştepte.

Se apropie de Chris şi o luă în braţe.

- Am salvat compania, nu-i aşa? Optsprezece ori două sute înseamnă trei mii şase sute de dolari. Câte salarii se plătesc cu banii ăştia?

Chris se sprijini de el, amuzată de tonul lui satisfăcut.

- Destule. Acum înmulţeşte cu preţul ţelinei pe care ai dus-o înapoi în raft, împarte la numărul de bomboane de ciocolată mâncate de Jack „cel care sărută” şi o să afli valoarea ta în aur.

- Îmi place cum gândeşti.

- Cât e ceasul? murmură ea.

- Mai avem trei ore până plecăm acasă.

O sărută, iar ea îşi cufundă mâinile în părul lui uşor umed din pricina transpiraţiei. Oare aşa va fi şi mai târziu, după ce vor fi făcut dragoste?

- Hei, voi doi! se auzi o voce amuzată, cu accent jamaican.

Amândoi se întoarseră spre intrare, unde stătea Wesley zâmbind larg.

- Îmi pare rău, spuse Cliff, deşi nici unul dintre ei nu era stânjenit.

- Am nevoie de tine, Christine. Toată lumea din Breyerwood a venit la cumpărături în noaptea asta!

- Bine, vin.

Îl sărută pe Clifford pe obraz, după care intră în fugă în magazin.

Capitolul 9

Se vede că este locuinţa unui bărbat singur, se gândi Christine a doua zi, când Clifford o duse în apartamentul lui. Mobila era nouă si elegantă, dar totul era în tonuri neutre de bej si negru.

- Ţi-e foame? întrebă Clifford.

- Nu prea. Am băut foarte multă cafea noaptea asta. Ţie?

- Mai târziu, spuse el si o luă în braţe.

Era un sărut minunat, intim, fără teama că cineva îi va vedea sau va intra peste ei în „camera portocalie”.

Trupul lui era plin de dorinţă si i se părea un vis faptul că putea s-o ţină în braţe în casa lui, fără ca nimic să mai stea între ei.

Christine închise ochii si se lăsă învăluită de puterea si pasiunea lui. Poate ar fi trebuit să se întrebe ce urmărea
Cliff sau dacă era bine să fie cu el. Dar se săturase să-şi înfrâneze dorinţele. Iar acum îl dorea pe Cliff! Aşa cum şi el o dorea.

Cu fiecare sărut, Christine simţea că îndoielile ei se spulberă. Se afla în casa lui, în braţele lui pentru că aşa dorise. El o sedusese, dar nu era primul bărbat care-i făcuse avansuri. Acum, însă, era cu

totul altceva.

- Ar trebui să...

Clifford se întrerupse, neştiind exact ce voia să spună, emoţionat ca un adolescent. Christine nu ştia ce voia s-o întrebe, dar decise să-i răspundă fără cuvinte şi-i deschise primul nasture de la cămaşă.

Cliff şi-o scoase imediat şi o aruncă pe podea, apoi o luă în braţe şi urcă scările către dormitor. Ea se ghemui în braţele lui, sărutându-i pieptul puternic şi jucându-se cu părul negru, cârlionţat care-i scotea în evidenţă muşchii bine conturaţi.

Inima lui începu să bată mai repede când simţi sărutările moi pe pielea lui. În sfârşit, Christine era a lui!

Dormitorul lui era decorat în tonuri calde de bej, iar în mijloc trona un pat imens. Cu o singură mână, Cliff dădu deoparte cuvertura, apoi o depuse uşor în aşternutul moale, luxos. Înainte să se aşeze lângă ea, o privi cu atenţie. Christine nu semăna cu femeile pe care le cunoscuse până atunci.

Munciseră toată noaptea împreună, iar faptul că acum puteau să se bucure de aceste momente împreună părea o răsplată binemeritată.

Fără ruşine, ca şi când se cunoşteau de când lumea, se alintară, se dezmierdară, îşi scoaseră unul

altuia hainele, ştiind instinctiv ce le face plăcere.

- Christine, eşti minunată!

Împreună, atinseră culmile plăcerii apoi, secaţi de ultimii stropi de energie, adormiră îmbrăţişaţi.

***

E o nebunie, se gândi Christine când deschise ochii şi văzu cât era ceasul: cinci şi douăzeci şi cinci de minute. Razele soarelui care pătrundeau prin draperie erau calde, dar slabe şi lipsite de strălucire.

Lângă ea, Cliff dormea pe spate, cu o mână sub cap. Ea profită de aceste clipe şi-l cercetă cu admiraţie. Trupul lui era perfect proporţionat, puternic, dar zvelt.

Îl înveli cu cearşaful şi se relaxă, bucurându-se la gândul că n-avea nimic de făcut. Oare Cliff ce-o să mănânce când se va trei? Mai putea fi numit „mic dejun” dacă mâncau la ora şase după-amiază?

Ce bine ar fi dacă s-ar putea trezi în fiecare dimineaţă, sau mai exact seară, alături de Cliff! îşi spuse ea. Ar putea să stea acasă tot timpul... Să fie soţia lui, să aibă grijă de copii, să ducă o viaţă fără probleme.

Dar nu-şi putea scoate din minte ce-i spusese Maxine. Prietena ei se plângea în mod constant de abuzul emoţional şi de faptul că depindea financiar de soţul ei. De ce era o diferenţă atât de mare între aparenţa şi realitatea vieţilor oamenilor bogaţi?

Christine se ghemui lângă Cliff. Ar fi dorit ca acesta să-i alunge temerile, să-i spună că voia s-o aibă lângă el mereu. Dacă situaţia se repeta? Întâi mama ei, apoi Maxine. Oare urma ea?

- Nu e corect, murmură ea.

Nu-şi dădu seama că vorbise cu voce tare decât atunci când îl văzu pe Cliff deschizând ochii.

- Ce nu e corect? întrebă el.

Christine tresări şi se depărtă de el.

Cliff se ridică, fără să ţină cont că cearşaful alunecase şi că trupul lui gol arăta că o dorea din nou.

- Ce s-a întâmplat? întrebă el, sincer îngrijorat.

Christine înşfăcă pătura şi se înveli în grabă.

- Nimic, nu s-a întâmplat nimic.

Cliff nu se apropie de ea, cu toate că-şi dorea s-o ţină în braţe.

- Nu asta am auzit. Regreţi ce s-a întâmplat azi-noapte?

Ea îl privi în ochi.

- Nu! Absolut deloc! Îmi imaginam de multă vreme că aşa va fi.

- Si eu, zâmbi el larg. Doar că a fost mai bine decât în imaginaţia mea.

Fără să se mai poată abţine, se apropie de ea şi o

luă în braţe, iar Chris se ghemui fericită la pieptul lui.

- Si pentru mine.

Câteva clipe, nici unul dintre ei nu vorbi. Amândoi retrăiau pasiunea şi intensitatea nopţii trecute. Cliff şi-ar fi dorit să facă din nou dragoste, dar ştia că ea avea nevoie de timp ca să asimileze tot ce se întâmplase între ei.

- Ţi-e foame? întrebă el.

- Sunt lihnită.

- E vremea pentru micul dejun sau pentru cină?

- Hai să facem o combinaţie - mâncăm omletă, clătite şi pâine prăjită.

- Sună grozav, dar este o mică problemă. N-am nimic din tot ce ne trebuie ca să gătim! Mergem la „Athena"?

Ea strâmbă din nas.

- Nu, vreau să mănânc numai cu tine. Ce-ar fi să mergem la cumpărături? Poţi să mai aştepţi?

- Sigur. Putem să mâncăm nişte fructe şi să bem câte un ceai, până atunci.

- Bun. Mergem la „DaVinci"?

Fu rândul lui Cliff să strâmbe din nas.

- Chiar nu putem merge în altă parte?

- E cel mai aproape. Si apoi, ar trebui să vezi comportamentul clienţilor, domnule analist! Până

acum, n-ai văzut decât urmările prezenţei lor în magazin.

- Stii, zâmbi el, am făcut cumpărături de o mie de ori, dar n-am observat niciodată cine face mizerie pe coridoare, cine aruncă hârtii pe jos sau pune produsele congelate lângă flori.

- Acum ai încă o pereche de ochi. Hai să facem un tur al magazinului, vrei? Să ne amestecăm printre clienţi!

Cliff izbucni în râs.

- Dacă mi-ar fi spus cineva acum şase luni că o să ajung să supraveghez magazinul „DaVinci”, aş fi spus că e nebun de legat.

- Nu trebuie să mergem, dacă nu vrei.

- Nu, nu! Ultimele săptămâni mi-au fost mai folositoare ca toată facultatea.

În scurtă vreme, Cliff şi Christine urcară în Jaguar şi se îndreptară către magazin. Pentru ea, era o experienţă ciudată, pentru că nu i se întâmpla să meargă în magazin purtând haine „civile”. Cliff îi dăduse un tricou roz despre care îi spusese că era al surorii lui.

Casierele o întâmpinară călduros pe Christine.

- Aşa devreme? o tachină Pat, una din cele mai

vechi angajate. Cine-i armăsarul?

Pat era recunoscută pentru indiscreţia ei.

- El este Clifford Thorne, noul analist al magazinului nostru, explică ea, deşi ştia că asta va alimenta imaginaţia lui Pat. Lucrează noaptea.

- Da?! Si unde lucraţi, în camera din spate?

- Îmi pare bine să vă cunosc, zâmbi Cliff.

Îi plăceau oamenii sinceri şi nu-l deranja faptul că el şi Chris erau subiect de bârfă.

- Să mergem, Cliff, îl îndemnă ea.

Se îndreptară spre raionul de lactate. După cum prevăzuse Christine, Cliff era foarte atent la tot ce se întâmpla în jurul lui. Când trecură pe lângă raionul de fructe, observară un cuplu în vârstă care mâncau, una câte una, boabe de strugure. Ea mânca mult mai încet, pentru că avea grijă să şteargă fiecare boabă cu o batistă de mătase. Cu toate că afară era cald, doamna purta pe umeri o haină de nurcă.

La raionul de lactate, Christine desfăcu patru cutii de ouă până găsi una în care toate ouăle erau întregi.

- Angajaţii de la raionul acesta verifică toate cutiile înainte să la pună pe rafturi. Clienţii nu ştiu că cele mai multe se sparg în timpul zilei, iar de vină sunt... tot clienţii.

Puseră cutia în coş.

- Hai să luăm cafea.

Când se apropiară de coridorul pe care erau o mulţime de sortimente de cafea, auziră un sunet care semăna cu cel făcut de un copil care sărea pe o trambulină.

- Dumnezeule! gemu Christine, grăbind pasul.

Lângă locul unde clienţii îşi puteau măcina cafeaua,
trei copii săreau pe boabe de cafea care căzuseră, în aparenţă, pe podea.

- Am terminat! strigă la un moment dat unul din copii. Bunica lui, care măcina cafea, luă un pumn de boabe
şi le aruncă pe podea, iar copiii reîncepură săriturile.

- Scuzaţi-mă, doamnă... începu Cliff, furios.

Christine îl trase înapoi.

- Cliff, angajaţii n-au voie să critice clienţii.

- Dar eu nu lucrez acum, şopti el. Sunt client şi pot să fac tot ce vreau.

Christine clătină din cap, dar acceptă.

- Bine, du-te.

- Scuzaţi-mă, doamnă.

Femeia ridică privirea spre el.

- Acesta este un mod de a măcina cafeaua?

- Stiu că n-ar trebui să-i las, zise ea, stânjenită. Dar se plictisesc cu mine, ştiţi... Mama lor este avocată şi nu prea stă cu ei. Copii, potoliţi-vă!

Cei trei o ignorară.

- Încetaţi imediat! spuse Cliff pe un ton hotărât.

De data aceasta, copiii se opriră, foarte atenţi la bărbatul care apăruse lângă ei.

- E împotriva regulamentului magazinului. Înţelegeţi?

- Ce înseamnă „regulamentul magazinului”? întrebă cel mai mic dintre copii, o fetiţă de trei sau patru ani.

- E un set de reguli care ne spun ce avem voie şi ce nu avem voie să facem, explică bunica lor.

- Bunica ne lasă să facem ce vrem, spuse un băieţel care părea să aibă şase ani.

Convins că nu va păţi nimic, începu din nou să sară pe boabele de cafea.

- Încetează! ceru Cliff.

Luă două pungi de carton şi, folosind una pe post de făraş, strânse toate boabele, întregi şi sfărâmate deopotrivă. Puse punga pe cel mai apropiat cântar şi apoi o anunţă pe femeia în vârstă:

- Stiţi câtă cafea este aici? Două sute de grame. Asta înseamnă... trei dolari. Dacă toată lumea ar

proceda aşa, vă daţi seama cât ar pierde magazinul?

- Nu m-am gândit, spuse femeia, timidă. Pot să... să plătesc?

- Normal!

- Cliff... încercă să intervină Christine.

- Nu, e în ordine. E datoria mea să plătesc.

Cliff scoase bonul din casa ataşată cântarului şi-l lipi pe pungă. Femeia o luă, o puse în coş, după care plecă admonestându-şi nepoţii:

- Să nu mai faceţi aşa ceva. Gata cu joaca în magazin!

Cliff şi Christine îi privi îndepărtându-se.

- Ai fost grozav! exclamă ea.

- Mulţumesc, zâmbi el, înclinându-se ceremonios. Ne ocupăm şi de cei care mâncau struguri?

- Nu, decise ea. Ar fi prea mult!

Ieşiră din magazin peste o oră, timp în care Cliff le explică unor mame că nu-i puteau lăsa pe copii să desfacă ambalajele de la ciocolată. Altor cumpărători le atrase atenţia asupra modului în care manevrau fructele şi mai avu o discuţie cu trei adolescente care se machiau gratuit cu cele mai scumpe produse din magazin.

În cele din urmă, ajunseră acasă unde Cliff pregăti micul dejun - omletă, şuncă, brioşe şi cafea

cu multă frişcă. Se descurca foarte bine, iar Chris se mulţumi să-l privească.

- Aşadar, deschise ea discuţia pe când sorbea din ceaşca de cafea. Ai de gând să treci în raportul către Al Forest tot ce ai văzut azi în magazin?

- Tu ce crezi?

- Nu ştiu. Nu cred că e bine să critici comportamentul clienţilor. Chiar mă mir că nu te-au reclamat. Să ştii că, dacă o vor face, sindicatul n-o să te susţină.

- Stiu, râse el. M-am săturat de Chicago, de reguli şi de sindicat. Christine, am nişte probleme de rezolvat în Moline, la graniţa cu Kansas. E o lume complet diferită acolo, cu multe ferme. Mă duc numai pentru două zile. Vrei să vii cu mine?

- Ce ai de rezolvat în Moline?

- E ceva pentru tatăl meu. Se ocupă de construcţii, lucru pe care sunt sigur că-l ştii de la prietena ta, Maxine. Nu sunt implicat în afacerile familiei, dar îi mai ajut uneori. Trebuie să mă întâlnesc cu reprezentanţii companiei John Deere. Ei fac echipament agricol şi au creat locuri de muncă pentru mulţi oameni din zonă. L-au rugat pe tata să se ocupe de extinderea fabricii.

- Când pleci?

- Vinerea viitoare. Poţi să-ţi iei nişte zile libere?

Christine ştia că nu era uşor să fie înlocuită de o persoană care nu era obişnuită cu programul ciudat din tura de noapte. Pe de altă parte, însă, avea zile libere pe care trebuia să le ia în cursul acelui an calendaristic.

- Da, zâmbi ea.

- O să ne distrăm de minune. Îţi promit.

Christine se lăsă pe spate în fotoliul bej, foarte comfortabil.

- Am mâncat atât de mult! Masa a fost delicioasă!

- Mulţumesc.

- Unde ai învăţat să găteşti?

- Aici, în bucătăria mea de burlac.

- Eu credeam că burlacii se duc la restaurante sau îşi comandă acasă.

- După o vreme, modul ăsta de viaţă devine plictisitor.

- Sunt convinsă.

Christine îi zâmbi, iar el veni şi se aşeză pe braţul fotoliului.

- Dar ştiu ceva de care nu m-aş plictisi niciodată.

O sărută uşor pe gât.

- Ce anume?

- Vino sus şi am să-ţi arăt.

Ţinându-se de mână, urcară în dormitor.

Capitolul 10

Christine abia aşteptase să plece la Moline, deşi Cliff o avertizase că nu avea multe de văzut. Dar ea îşi dorea să vadă locul de unde izvora Mississippi, aflat chiar lângă hotelul unde urmau să stea, şi era interesată şi de Muzeul John Deere.

Locuise toată viaţa la oraş, în zone destul de bune, dar suferise pentru că nu avusese niciodată suficient spaţiu - casele erau aglomerate, drumurile înguste.

Privind din maşină peisajul care se defăşura în faţa ochilor ei, Christine se simţea ca şi când s-ar fi întors în timp. Totul se schimba în jurul ei: casele îngrămădite făceau loc unora mai mari, cu curţi în spate, apăreau fermele, pădurile şi, în cele din urmă, preria.

- Mi-ar plăcea să am o casă aici, spuse ea visătoare, când trecură pe lângă o fermă cu hambar şi ţarc pentru cai în mijlocul curţii.

- Da? E greu să trăieşti la fermă, îi atrase el atenţia.

Ea aprobă cu o mişcare a capului.

- Cred că n-ar trebui să-mi doresc asta, atâta vreme cât nu ştiu ce înseamnă să trăieşti la fermă.

- O să înţelegi mai bine când o să ajungem la Moline.

Christine puse mâna pe genunchiul lui, simţind că

astfel este mai aproape de el.

- Îţi place să trăieşti în Chicago? Nu te simţi încorsetat? Nu ţi-ar plăcea să trăieşti în altă parte? Să ai o altă viaţă?

- Uneori, da. Mi-ar plăcea să mă aşez la casa mea. Să am o familie, o casă cu curte şi un câine.

- Sună minunat, murmură ea, pe jumătate adormită din pricina mişcării maşinii.

- Lasă scaunul pe spate, îi spuse Cliff. E mai bine?

Ea îi ascultă indicaţiile.

- Mult mai bine, şopti şi închise ochii.

Când se trezi, descoperi că ajunseseră în Moline.

***

Vederea din camera de hotel era minunată. Christine nu-şi putea lua ochii de la apele învolburate ale fluviului Mississippi.

- Se poate înota în apele fluviului? întrebă ea, întorcându-se spre Cliff, care-şi despacheta bagajele.

- Nu ştiu. De obicei, vin aici cu afaceri şi nu dau atenţie apei.

- Putem să mergem pe mal?

- Sigur că da.

Ziua, destul de rece în cursul dimineţii, era acum călduroasă, aşa că ea îşi puse pantaloni scurţi şi un tricou cu mâneci scurte. Ţinându-se de mână, coborâră scările şi apoi străbătură holul hotelului. Pe

malul râului, Chris îşi scoase sandalele şi îşi vârî piciorul în apă. Apoi se întinse pe iarbă, cu faţa în jos, şi-şi scufundă mâna în apă, amuzată de propria-i imagine.

Clifford o imită şi se amuzară împreună de mozaicul de culori şi imagini creat în apă. Brusc, se întoarse spre ea şi o sărută pe obraz. Era pentru prima oară când se vedea în timp ce era sărutată şi-i plăcea. Stiind că-l priveşte în apă, Cliff deveni mai îndrăzneţ şi o sărută pe ceafă, după care îi dezmierd' urechea.

Cu inima bătându-i mai repede, se întoarse către el şi se tulbură când văzu pasiunea din privirea lui.

- Ne poate vedea cineva, spuse ea timidă, ridicându-se în picioare.

- Stiu.

Se ridică şi el, după care o trase mai aproape.

- Ispită ce eşti! Nu pot să mă controlez în preajma ta.

Ea se ghemui la pieptul lui.

- Mai ai o oră până la întâlnire, iar camera de hotel are draperii groase.

În loc de răspuns, Cliff îi făcu semn cu ochiul.

***

În timp ce Cliff discuta cu conducerea companiei

„John Deere”, Christine decise să viziteze cea mai mare atracţie turistică a zonei, aflată în apropierea hotelului - muzeul John Deere. Se aşteptase să vadă tractoare, combine şi alte unelte agricole, dar găsi un adevărat omagiu închinat celor care lucrează pământul.

Astfel, înţelese mai bine ce sacrilegiu făceau clienţii neatenţi, care aruncau, pur şi simplu, mâncarea. Ce-ar fi dacă am expune la „DaVinci” toate aceste planuri care arată cum se obţin recoltele şi cât de multe dintre ele vin de la ferme mici? se gândi ea. Oare oamenii ar arunca la fel de uşor o pungă de fursecuri pe jumătate mâncată, dacă ar şti când de mult se munceşte pentru obţinerea unui kilogram de făină?
Christine se duse la magazinul de cadouri aflat pe partea cealaltă a străzii, cu o nouă idee în minte - într-o bună zi, o să aibă propriul ei magazin, de unde clienţii pot învăţa despre hrana pe care o cumpără. Era o idee îndrăzneaţă, dar poate că într-o bună zi se poate duce la facultate, aşa cum făcuse Cliff. Atunci, un director general va asculta ce avea de spus.

- Bau!

Christine tresări speriată şi se întoarse. Cliff era în spatele ei, zâmbind larg.

- Muzeul e grozav! exclamă ea, îmbrăţişându-l.

- Stiam că o să-ţi placă.

- La nebunie! Putem să mai mergem acolo?

- Sigur. E deschis până la ora cinci.

În timp ce traversau strada, Christine îl întrebă:

- Cum a decurs întâlnirea?

- Foarte bine. Am stabilit multe lucruri.

Avea de gând să-i ceară amănunte mai târziu. Acum, însă, îşi dorea să se urce, alături de Cliff, în cabina celui mai mare tractor din lume.

- E un loc foarte special, comentă ea, urcând scările. Sper să nu ţi se pară că spun cuvinte mari, dar este aproape sacru. Am aflat aici despre primele regiuni a căror viaţă era legată de diferite recolte, unde oamenii se rugau zeilor să plouă, pentru ca ei să aibă de mâncare.

- E adevărat. În acele vremuri, seceta însemna că oamenii mureau de foame. Există şi o zeiţă a agriculturii, pe nume Ceres.

- Parcă eşti o enciclopedie, râse ea.

- Mi-a plăcut mitologia şi religia comparată. Cele mai multe festivaluri păgâne aveau loc în perioada însămnânţării sau a culegerii recoltelor.

- Muzeul acesta m-a făcut să mă gândesc la ceva - mi-ar plăcea să am magazinul meu. Dar nu unul ca

„DaVinci”, ci unul în care să pun accent pe valoare şi calitate şi să-i pot învăţa pe cumpărători de unde vine hrana lor. Am reduce la maximum pierderile şi am face reduceri pentre cei care aduc materiale reciclabile la magazin. Si în fiecare seară am dona nevoiaşilor mărfurile perisabile care au rămas nevândute.

El o privi cu admiraţie.

- Crezi că ar trebui să scriu toate ideile tale în raportul pentru Al Forest?

Ea se gândi câteva clipe.

- Nu. O să creadă că ai înnebunit! Noi ar trebui... adică, eu ar trebui să pun în practică aceste idei la magazinul meu.

Cliff îi înconjură umerii cu braţul.

Poţi să spui *noi,* spuse el în gând. Am să fiu tot timpul lângă tine.

Capitolul 11

Christine se afla în pivniţa magazinului, unde umplea un cărucior cu săpunuri, hârtie igienică şi alte produse de igienă, când simţi că cineva o bate pe umăr.

- Bună! auzi ea un strigăt, acoperit de zgomotul infernal produs de generatoare.

- Tu erai! Bună!

- N-am mai fost niciodată aici, spuse el.

- Poftim? Nu te aud!

- Am spus că n-am mai fost niciodată aici!

- Ţi se face pielea de găină, nu?

- Poftim?

- Am spus că ţi se face pielea de găină! Foarte puţine persoane sunt autorizate să intre aici. Dacă sistemul electronic de închidere a uşilor se defectează şi rămâi închis aici, pot să treacă zile bune până te găseşte cineva.

Din pricina zgomotului, Cliff nu înţelese tot ce spusese ea, dar îşi propuse s-o întrebe mai târziu. Acum era mai preocupat de zgomotul făcut de generatoare. Urmase câteva cursuri tehnice şi putea să spună că ceva nu era în ordine.

- Vino la scări! strigă el către Christine.

- Ce s-a întâmplat?

Văzu expresia lui îngrijorată şi se apropie de scări.

- Generatoarele au făcut întotdeauna zgomotul acesta? întrebă el, acum pe un ton normal.

- Adică, atât de tare? Da, cred că da.

- Nu, e altceva. Nu ştiu cum să-ţi explic, dar ceva nu e în ordine. Stii care e programul intervenţiilor tehnice la aparatele din magazin?

- Nu, clătină ea din cap. Nu face parte din îndatoririle mele.

- Dar verificările se fac la intervale regulate?

- Cred că da. Dar eu n-am de-a face decât cu magazinul propriu-zis.

Cliff se duse înapoi în camera generatoarelor. Vedea aparatele, dar un lacăt imens pe grilajul de metal îi împiedica accesul. Frustrat, se întoarse lângă Christine.

- Aş vrea să mă uit mai de aproape la generatoarele alea.

- De ce nu vorbeşti cu directorul magazinului?

- O să vorbesc. Când vine Brendan?

- Din păcate, e plecat în concediu timp de două săptămâni.

Cliff avu un sentiment neplăcut. Două săptămâni era o perioadă lungă!

- Cine este adjunctul lui?

- Era Brain, dar s-a transferat. Încă n-a fost numit nimeni în locul lui.

- Atunci, cine e următorul la conducere? strigă Cliff, exasperat.

- Eu. Dar nu ştiu nimic despre partea tehnică.

- Mâine dimineaţă îl sun pe Al Forest.

- E chiar atât de grav? întrebă ea, alarmată.

- Nu ştiu, dar nu pot să aştept două săptămâni ca să aflu.

***

Al Forest era plecat din oraş, lăsându-l pe Michael Benedict, mâna lui dreaptă, la comanda lanţului de magazine „DaVinci”. Din nefericire, când intră în biroul lui, acesta tocmai terminase de citit o plângere de la o doamnă foarte importantă din Breyerwood. În scrisoare se spunea că analistul magazinului, împreună cu însoţitoarea lui pe nume Christine, s-a purtat foarte urât cu ea şi cu cei trei nepoţi în timp ce erau la cumpărături în magazin. Doamna cerea ca cei doi să fie concediaţi fără întârziere.

- Nu pot să cred! exclamă Cliff după ce termină de citit. Nu aşa au stat lucrurile.

- Cu toate acestea, fiul doamnei face parte din consiliul orăşenesc, iar familia respectivă este foarte influentă. Noi luăm foarte în serios aceste plângeri,

chiar dacă nu se justifică.

- Acum înţeleg despre ce vorbea Christine.

- Am mai auzit că tu şi prietena ta aţi mai hărţuit şi alţi clienţi în magazin.

- Cine ţi-a spus aşa ceva? întrebă el, mirat că purtau o asemenea discuţie.

- Tatăl uneia dintre fetele pe care le-aţi acostat.

- Ea şi prietenele ei deschideau şi încercau cele mai scumpe produse cosmetice aflate la vânzare, fără intenţia de a le cumpăra. După părerea mea, asta înseamnă că furau din magazin.

- Cliff, eu am spus de la început că înfiinţarea postului de analist e o prostie. Nu ştii nimic despre vânzarea cu amănuntul.

- Am învăţat o mulţime în ultimele săptămâni. De exemplu, am aflat de ce aveţi un profit atât de mic.

- Trebuie să menţinem preţuri cât mai mici. Altfel, cumpărătorii se vor duce la alte magazine.

- Stii care e primul lucru pe care trebuie să-l faci pentru asta? Să reduci pierderile. Cu cât sunt mai mici, cu atât e profitul mai mare.

Benedict se lăsă pe spate în scaunul său.

- Al m-a lăsat pe mine să mă ocup de companie până când se întoarce.

- Si când se va întâmpla asta?

- La începutul lunii viitoare.

- Peste trei săptămâni.

Benedict îşi consultă calendarul.

- Cam aşa ceva. Mă tem că până atunci sunt nevoit să suspend... analiza sau ce făceai tu la magazin. Iar prietena ta are o penalizare de douăzeci la sută.

Cliff se înroşi de furie, nu atât pentru el, cât pentru Christine.

- Ce înseamnă asta?

- Că salariul ei pe săptămâna viitoare va fi cu douăzeci de procente mai mic.

- La naiba! Nu poţi să faci aşa ceva! Nu eşti şeful ei!

- Sunt, până când se întoarce şeful ei. Fii mulţumit că nu i-am dat o penalizare mai mare.

- Dar ea nu era în timpul programului când am vorbit cu acei cumpărători. Si numai eu am vorbit cu ei!

- Cu toate astea, era angajată a magazinului „DaVinci”. Iar sindicatul...

- Da, da, îl întrerupse Cliff. Sindicatul n-o s-o susţină. Bine, acum o să plec. Dar vreau să citeşti nota asta.

Trânti pe birou o foaie de hârtie în care îi

explicase că generatoarele de la subsol nu funcţionau bine.

- E important!

Michael Benedict se uită semnificativ pe calendar, dându-i de înţeles că nu-l interesa.

- Citeşte-o! îi ceru Cliff, după care trânti uşa în urma lui.

***

La puţine minute după miezul nopţii, Clifford intră în magazin şi o văzu pe Christine la biroul de „Relaţii cu Clienţii”, sortând cupoane. Ochii ei erau roşii şi umflaţi, semn clar că plânsese.

- Îmi pare rău.

Era gata să facă orice ca să-i aducă zâmbetul pe buze, dar ştia că nu era uşor.

- N-am mai fost penalizată niciodată, spuse ea.

Nu era în stare să-l privească, pentru că simţea că ar începe să plângă din nou.

- Cred că nu înţeleg vânzarea cu amănuntul, oftă Cliff. Iartă-mă că mi-am imaginat că pot schimba lucrurile.

Christine clătină din cap.

- Nu poţi. Nimeni nu poate! Clientul a avut, are şi va avea întotdeauna dreptate, oricâte prostii ar face.

- Ai văzut scrisoarea aceea? Nu mi-a venit să cred că a scris aşa ceva!

- Acum ştii. Angajaţi buni şi loiali au fost penalizaţi şi chiar concediaţi din cauza unor astfel de plângeri scrise de oameni egoişti.

- La magazinul nostru, o să facem o regulă pentru clienţi: să nu mintă şi să nu trimită scrisori răutăcioase.

Cliff îi zâmbi, sperând că remarca lui o s-o facă să se simtă mai bine. Dar ea începu să plângă din nou.

- Nu înţelegi! Din cauza asta, n-o să mai primesc niciodată o bursă din partea companiei. Asta înseamnă că nu mă pot înscrie la şcoală în toamna asta. Nu pot să plătesc taxele şcolare...

- Cât costă? întrebă Cliff.

Era gata să scoată carnetul de cecuri, dar îşi dădu seama că era ultimul lucru pe care trebuia să-l facă în acel moment.

- Prea mult pentru mine.

- Dumnezeule! Îmi pare rău. Aş vrea să pot face ceva, să îndrept lucrurile.

- E în ordine, suspină ea. Bine că n-am fost concediată. Poate că o să am o altă ocazie, într-un an sau doi.

Wesley veni către ei cu mâna întinsă.

- Cliff, bătrâne! O să-mi lipseşti, dar mi s-a spus foarte clar că n-ai voie să mai intri în magazin după miezul nopţii.

- Poftim?!

Christine clătină din cap.

- Ticăloşii!

- Chiar poţi să mă dai afară din magazin? Parcă trăiam într-o ţară liberă...

- De fapt, magazinul este proprietate privată, îi explică ea. Conducerea poate să dea afară pe oricine, fără nici o problemă.

- Îmi pare rău, se scuză Wesley.

- N-o să dureze mult, promise Cliff. De îndată ce se întoarce Al Forest, o să pun lucrurile la punct. O să se anuleze şi penalizarea ta, altfel o să-i dau în judecată!

- Pleacă, te rog, îl îndemnă Christine.

- Bine, am să plec. Dar aveţi grijiă! le atrase el atenţia. Sunt îngrijorat de generatoarele alea. Dacă simţiţi un miros sau vi se pare că ceva nu este în regulă, sunaţi imediat la pompieri! Ai înţeles?

- O să fie totul în regulă, îl asigură Christine.

***

A doua zi dimineaţă, Christine văzu Jaguarul roşu în parcare. Cliff o aştepta pe o bancă de lângă intrarea angajaţilor, cu un buchet de flori în mână.

- Bună, o salută el ridicându-se. Cred că sunt ultima persoană pe care vrei s-o vezi acum.

De fapt, era singura persoană pe care voia s-o

vadă.

- Nu e vina ta.

- Astea sunt pentru tine, spuse el dându-i buchetul de flori. Am fost nevoit să le cumpăr de la „Martin”, pentru că nici o florărie nu e deschisă la ora asta.

„Martin” era principalul competitor al magazinului la care lucra Christine. Ea desfăcu ambalajul şi admiră combinaţia perfectă de trandafiri şi flori exotice ale căror nume nu le ştia.

- Cliff, e minunat! exclamă ea. Sunt mai frumoase decât florile pe care le avem noi.

- Si...

Scoase din buzunar un plic subţire.

- Acesta este îngrăşământul pentru flori tăiate. Vânzătoarea a subliniat că este mai bun decât cel de la „DaVinci”.

- Poate ar trebui să-l trimitem la magazin ca să-l analizeze.

- Aşa credeam şi eu. Dar ce facem până se deschide laboratorul?

- Nu ştiu, zise ea, prefăcându-se că se gândeşte. Ai vreo idee?

- O mulţime. Mai întâi, ce-ai zice de micul dejun?

- Sună bine. Mor de foame!

- La mine sau la „Athena”?

- Să mă gândesc.

Cliff o conduse la maşină. Christine observă că urmele loviturilor din prima seară în care se cunoscuseră se vedeau încă.

- Putem să facem un compromis, spuse Cliff, deschizându-i uşa.

Ea intră şi se cufundă în scaunul confortabil.

- Cum? Ar fi bine să nu găteşti din nou, pentru că mă simt vinovată. Eu încă nu ţi-am gătit.

- Ai putea să pregăteşti cina în seara asta, sugeră el.

- Bine, s-a făcut.

Supărarea ei se risipea ca ceaţa.

- Si cum rămâne cu micul dejun?

- Hai să luăm ceva la pachet de la „Athena”, după care mergem la mine. Si după aceea, poţi să te odihneşti, după care...

Ultimele cuvinte o înfiorară. Oare Cliff ştia cu câtă nerăbdare aştepta să fie din nou cu el? Îl atinse uşor pe genunchi, iar zâmbetul lui fu răspunsul căutat.

După o masă consistentă, Clifford o anunţă că are o surpriză pentru ea.

- Trebuie să închid ochii?

- E o idee bună. Ridică-te, închide ochii, iar eu o să te conduc.

Bău ultima gură de cafea, apoi se ridică şi se depărtă de masă.

- Să închid ochii acum?

- Chiar acum.

Ea făcu ceea ce i se ceruse, apoi simţi că el se apropie şi o ia de mână.

- E la etaj, îi şopti el.

O conduse către scări şi-i puse mâna pe balustradă, apoi urcară împreună. Se împiedică la un moment dat, însă Cliff o prinse.

- Stai liniştită. N-o să te las să cazi.

La capătul scărilor, Christine se opri câteva clipe, încercând să se orienteze. Pipăi cu atenţie să se asigure că nu mai sunt trepte. Covorul era gros şi moale, nu ca mocheta roasă din holul ei. Cum ar fi să aibă un alt stil de viaţă? Unul în care nu trebuia să-şi calculeze banii de la un salariu la altul, iar lucrurile să nu fie vechi şi uzate?

- Aproape am ajuns.

După traseul parcurs, îşi dădu seama că se îndreptau spre dormitor.

- Bine.

- Mai facem câţiva paşi, spuse el deschizând o uşă. Aşa... Gata!

- Acum?

- Da, acum. Poţi să deschizi ochii.

Ea făcu acest lucru şi avu nevoie de câteva clipe să se obişnuiască. În cameră era neaşteptat de întuneric.

- Îţi place?

- Ce anume? întrebă ea, clipind fără încetare.

- Noaptea mea artificială.

Christine văzu că ferestrele erau acoperite cu perdele groase, opace şi înţelese adevărata intenţie a lui Cliff.

- Mulţumesc! E minunat!

- Nu e sănătos să dormi la lumina zilei şi în mod sigur nu e romantic. Corpul uman are nevoie de perioade de întuneric şi lumină. E un dar... pentru amândoi.

O luă în braţe, iar gura lui o căută pe a ei. Christine se lăsă pradă senzaţiilor, dându-şi seama că nu se sărutaseră niciodată pe întuneric.

- E un dar minunat, şopti ea.

Degetele ei găsiră repede nasturii cămăşii lui şi-i desfăcu, dezmierdându-i apoi pieptul şi braţele. Mâna ei coborî cu multă îndrăzneală spre pantalonii lui, mângâind zona care demonstra fără putinţă de tăgadă cât de mult o dorea.

Vru s-o ia în braţe şi s-o ducă în pat, dar se abţinu, pentru că voia s-o lase pe ea să ia conducerea.

- Sunt al tău, îi şopti el la ureche. Fă ce vrei cu mine.

Christine îl mângâie uşor pe obraz şi-l sărută abia atins

pe buze. Se dezbrăcă încet, iar el ascultă cu atenţie fiecare zgomot. Auzi cum îşi scoate pantalonii, tricoul şi cum îşi desface sutienul; desluşi sunetul făcut de părul ei blond când îşi dădu capul pe spate şi-şi lipi sânii de pieptul lui lat.

- Mă înnebuneşti, şopti el.

Cu ochii minţii, văzu zâmbetul apărut pe buzele ei pline.

Christine îşi continuă jocul seducţiei până când îl trase pe Cliff spre pat. Dorinţa amândurora era atât de puternică încât el abia avu timp să tragă sertarul de lângă pat şi să scoată prezervatizul. Ar fi vrut să renunţe la acest mijloc de protecţie, dar era un amant responsabil, căruia nu-i era indiferent ce se întâmplă cu iubita lui.

- Îmi pare rău, murmură el.

Îi dădu pachetul, apoi se aşeză pe spate, lăsând-o pe ea să se ocupe.

- N-ai de ce.

Rupse plasticul şi scoase prezervativul.

- Poate că... şopti ea, fără să termine propoziţia.

Cliff ştia exact ce voia să spună, pentru că şi el

gândea
la fel. Poate că într-o zi vom fi împreună ca soţ şi soţie, iar din dragostea noastră se va naşte un copil.

De obicei, bărbaţii se gândeau la plăcerea lor şi nu-şi făceau planuri de viitor. Dar când era cu Christine, Cliff avea impresia că viaţa i se deschide în faţă. Ea era femeia alături de care voia să trăiască, să evolueze şi, de ce nu, să îmbătrânească. Acum ştia că-şi dorise lucrul acesta din prima zi în care o văzuse. Si o să i-o spună... foarte curând.

Cu o mişcare bruscă, Cliff o răsuci sub el, acoperind-o cu trupul lui puternic şi protector. Christine se topi în îmbrăţişarea lui şi deveniră un singur trup, o singură entitate, în căutarea plăcerii şi a dragostei.

- Te iubesc, murmură el.

Când respiraţia reveni la normal, Christine ar fi vrut să-l întrebe dacă o iubea cu adevărat, dar se temea. Mulţi bărbaţi, inclusiv cei sinceri şi afectuoşi precum Cliff, spuneau astfel de cuvinte în vâltoarea pasiunii. Acum se calmase, iar ea se ruga să nu vadă regret în ochii lui, atunci când în cameră se va face lumină.

Cliff o strânse în braţe. Ar fi vrut să-i spună din nou c-o iubeşte, s-o asigure că nu spusese vorbe în vânt şi că avea s-o iubească tot restul vieţii. Dar îi era teamă că nu va putea face faţă declaraţiei lui.

Dacă îl va respinge?

- Ţi-e somn? rupse el tăcerea, pe un ton neutru.

- Mda. Ţie?

- Sunt destul de obosit. N-am prea dormit în ultimele zile.

- Avem o noapte întreagă înaintea noastră, glumi ea.

- În cazul ăsta... ne vedem mâine dimineaţă!

Dar nici unul dintre ei nu avea inima uşoară.

Capitolul 12

Clifford nu-i telefonă şi nici n-o căută pe Christine în următoarele câteva zile. Nu mai avea voie să intre în magazin între miezul nopţii şi ora opt dimineaţa şi nici nu mai venise s-o aştepte după program.

Îi era teamă şi, pentru prima dată în viaţa lui, nu ştia ce să-i spună. Ar fi vrut s-o ceară în căsătorie, dar nu suporta ideea că ar fi putut să-l refuze sau să-i ceară timp de gândire.

Cu toate acestea, ştia că lucrurile nu mai puteau continua aşa. El voia să se aşeze la casa lui, îşi dorea să întemeieze o familie, dar nu era sigur că şi era voia acelaşi lucru. Îi spusese foarte clar că vrea să meargă la facultate, că voia să reuşească în viaţă prin forţele ei.

De aceea, lăsă zilele să treacă fără să facă nimic. Când fu chemat din nou la Moline, se duse singur.

Christine, pe de altă parte, luă tăcerea lui drept o dovadă de vinovăţie. Declaraţia lui nu era susţinută de sentimente, aşa că încerca să se retragă. Doar avea reputaţia că dispărea, pur şi simplu, când îşi pierdea interesul.

Îi telefonase prietenei sale Maxine şi-i povestise totul - cum îl întâlnise pe Cliff, cum ajunseseră să se cunoască şi să petreacă mai mult timp împreună, cum se angajase la magazin.

- Te-a folosit, draga mea, veni, fără ezitare, răspunsul acesteia.

- Dar nu-mi vine să cred, se opuse Christine. De ce să se angajeze la magazin? De ce să-şi redecoreze dormitorul pentru mine?

- Draga mea, era plictisit, iar tu ai fost o persoană cu care se putea distra. Cât a rezistat când lucrurile au devenit complicate?

Dar răspunse tot ea:

- Până când ai ajuns din nou în patul lui. Ai încredere în mine! Îi cunosc pe bărbaţii ăştia.

Christine clătină din cap, ca şi când prietena ei ar fi putut s-o vadă. Toată lumea îi cerea să aibă încredere! Dar pe cine să creadă - pe Maxine, ale cărei sfaturi erau pline de amărăciune şi frustrare, sau pe Cliff, în faţa căruia fusese ea însăşi?

- Sunt atât de confuză, se plânse ea, dorind să termine discuţia.

- N-ai pic de experienţă cu astfel de situaţii. Dar nu uita că sunt lângă tine oricând ai nevoie!

- Mulţumesc, spuse Christine, punând telefonul în furcă.

Era duminică si avea în faţa ei o zi, o noapte si încă o zi în care nu ştia ce să facă. Se învârti prin garsoniera ei din nordul oraşului Chicago, fără să-şi

găsească locul. Îi plăcea locuinţa ei, pe care o decorase cu multă grijă, chiar dacă nu avusese bani şi folosise multe piese la care renunţaseră alte persoane.

Dar simţea că locul ei nu mai era acolo. Îşi lăsase inima în apartamentul lui Cliff.

***

Luni noapte, după două zile în care făcuse ordine într-un şifonier perfect ordonat şi spălase prosoapele şi draperiile foarte curate, Christine era fericită să se întoarcă la muncă.

Se bucură să-i vadă pe colegii ei. Îi iubea şi-i considera familia ei, iar acum ajunsese să se gândească la faptul că aceasta putea fi singura familie pe care o va avea vreodată.

- Salut, Christine, o întâmpină Wesley.

- Salut. *Hola,* José!

José, noul asistent din tura de seară, încerca să rezolve problema unui client nemulţumit. Richard, cel care nu făcea nimic, fusese transferat la un alt magazin.

- *Hola,* răspunse el, zâmbind.

Christine trecu prin dreptul caselor de marcat si observă că totul strălucea de curăţenie - podeaua

fusese spălată, iar coşurile golite.

Cărucioarele din parcare erau aliniate la locul lor, astfel că oftă adânc. Se părea că n-avea prea multe de făcut.

- Ar fi cazul să pleci acasă, José.

- Ştiu. După ce termin cu acest client...

Clientul nemulţumit era Jack „cel care sărută”. Venise cu trei cutii de ciocolată în mână şi nu mai contenea cu plângerile.

- Mă ocup eu, se oferi Christine.

- Bine, mulţumesc. *Adiós*!

Christine luă chitanţa completată de José şi-i dădu banii lui Jack fără să spună nici un cuvânt. Când puse deoparte cutiile de ciocolată, îşi aminti cât de dulci erau buzele lui Cliff după ce mânca bomboane. Dar parcă numai atunci? îşi spuse ea, încercând să alunge aceste gânduri, de teamă să nu înceapă să plângă.

***

Clifford Thorne se trânti pe patul din camera lui de hotel. Nu se simţea deloc în largul lui pentru că era îngrijorat din pricina Christinei. Îşi dorea din toată inima s-o vadă, să fie lângă ea, să se convingă că era în siguranţă.

Ceasul arăta că mai erau nouă minute până la ora unu a dimineţii. Îşi terminase treaba în Moline şi avusese de gând să plece dimineaţă, foarte devreme. Dar acum îşi dăduse seama că nu mai putea aştepta - va pleca imediat şi va ajunge lângă Christine în mai puţin de trei ore. După ce va şti că este în siguranţă, va pleca acasă şi se va întoarce dimineaţa, atunci când ea termina serviciul.

Chiar dacă risca să fie refuzat, îi va spune cât de mult o iubea şi o va cere de soţie. Oricât de mare ar fi fost durerea pe care i-o putea provoca, era mai bine decât să fie înconjurat de întuneric şi confuzie, ca acum.

Mulţumit de hotărârea pe care o luase, sări din pat şi se îmbrăcă, îşi strânse rapid puţinele lucruri pe care le avea cu el şi ieşi din cameră.

Christine se duse în depozit după câteva cutii de caramele şi gumă de mestecat.

Miroase a fum? se întrebă ea, simţind ceva în aer. Generatoarele făceau acelaşi zgomot infernal ca întotdeauna.

Trase adânc aer în piept şi decise că i se păruse, din pricina faptul că, nu demult, Cliff îi atrăsese atenţia asupra aparatelor din depozit. Totuşi, se

apropie de ele şi încercă să vadă dacă ceva nu era în regulă şi putea să determine supraîncălzirea motoarelor. Începu să râdă. Nu ştia nimic despre generatoare! Cum să-şi dea seama dacă ceva nu era în ordine?

O tuse înecăcioasă se porni din senin. Probabil că am inhalat prea mult fum pe şosea, pe drumul către magazin, îşi spuse ea.

***

Pe autostradă, Clifford apăsă pedala de acceleraţie. Inima îi bătea nebuneşte, iar intuiţia îi spunea că draga lui Christine avea probleme.

Mai repede! Stia că, dacă i se va întâmpla ceva, nu avea să şi-o ierte niciodată. De ce nu i-ai spus încă o dată c-o iubeşti, prostule? se certă el în gând.

Apăsă mai tare pe acceleraţie şi-şi dădu seama că mergea cu peste o sută patruzeci de kilometri la oră. Dacă va avea un accident, iar maşina va exploda, nu va mai avea ocazia să-i spună nimic...

***

Christine sorta bomboane de ciocolată care urmau să fie aşezate pe rafturi. Era una din cele mai plăcute operaţii pe care trebuia să le facă la magazin, dar acum gândurile ei zburau departe.

Dintr-una din cutiile aduse din depozit veni un

miros puternic, iar Christine o aruncă la cos fără să stea pe gânduri. Nu avea de gând să deschidă cutia şi nici să spele ambalajul ca să-l trimită la producător pentru returnarea banilor, indiferent de ce spuneau regulile magazinului.

După ce dispăru acest miros, avu din nou senzaţia că se simte fum în aer. Ridică receptorul din perete şi-l sună pe Wesley.

- Da, Christine.

- Wesley, tu crezi că este fum în magazin?

- Nu, răspunse el fără să ezite.

- Lasă receptorul şi trage adând aer în piept. Cu putere!

- Bine, draga mea.

După o câteva momente, reveni la telefon.

- Îmi pare rău, dar nu simt nimic. Simţi ceva?

- Nu sunt sigură. Am crezut că e fum, dar... Cliff mi-a spus că e o problemă cu generatoarele.

- Dar Cliff n-a mai fost aici de o săptămână. Băieţii de la Întreţinere au venit vinerea trecută şi au verificat tot sistemul. Au spus că nu e nici o problemă.

- Da, cred că ai dreptate. Îmi pare rău că te-am deranjat.

- Nici o problemă, drăguţă domnişoară.

Christine puse receptorul în furcă, simţindu-se mai bine după discuţia cu simpaticul ei coleg jamaican. Era un bărbat în care putea avea încredere. Păcat că nu putea spune acelaşi lucru şi despre Cliff...

Capitolul 13

Văzând viteza cu care mergea, Cliff încetini. Avea senzaţia că auzea vocea Christinei. Nu înţelegea ce-i spunea, dar era convins că-l strigă.

Îţi pierzi minţile, băiete, îşi spuse el în gând. Totul în jurul lui părea normal - maşina, drumul binecunoscut. Poate că auzise strigătul unui animal. Dar de ce era atât de sigur că ea era în pericol?

Poate că răspunsul era mult mai simplu - dragostea pentru ea îl înnebunea. Avea de gând să-i spună asta cât mai curând.

Lumina din magazin se stinse preţ de câteva clipe, iar Christine telefonă imediat la compania de electricitate. Se întâmpla destul de des să apară pene de curent, în ciuda facturilor lunare extrem de piperate, dar nu era normal ca acestea să se ivească într-o seară liniştită de sfârşit de vară.

Linia de urgenţă era ocupată, ceea ce însemna că şi alte persoane sunau ca să anunţe aceeaşi defecţiune.

Becurile licăriră din nou, iar Christine se sperie, având sentimentul că ceva grav era pe cale să se întâmple. Poate că era doar senzaţia ei, dar îşi dori ca Cliff să fie lângă ea.

Uşile electronice se deschiseră brusc, iar în magazin intră un grup de turişti blonzi, care vorbeau

într-o limbă necunoscută. Fără îndoială, aterizase încă un avion. Dar de ce veniseră tocmai la acest magazin, care era la peste jumătate de oră de aeroport?

Turiştii se răspândiră în magazin, împărţiţi în grupuri mici.

Lumina licări pentru a treia oară, după care se stinse pe culoarele 22, 23 şi 24. Christine auzi câteva strigăte de surpriză şi alergă spre coridoarele cu pricina. Turiştii nu păreau să fie deranjaţi de becurile stinse şi căutau în continuare produsele preferate.

Christine se opri în mijocul culoarului şi trase aer în piept. De data aceasta, fumul se simţea foarte clar.

Ca să obţină o confirmare, se adresă unei turiste aflate în apropiere:

- Simţiţi fumul?

Pentru că femeia nu înţelegea, Christine inspiră de câteva ori, încercând s-o facă să înţeleagă. Turista, o doamnă cu părul blond platinat, o privi mirată, neînţelegând ce vrea tânăra aceasta foarte ciudată.

- Îmi pare rău, spuse ea, înţelegând că se străduia în zadar.

Alergă către cel mai apropiat telefon şi-l sună pe Wesley.

- Da?

- Du-te la culoarul 22. Ne întâlnim acolo.

- Am înţeles.

Făcu drumul înapoi foarte rapid. Nu se vedea fumul, dar acum era sigură că nu era o impresie a ei.

- Wesley! strigă ea când îl văzu apărând. Acum simţi fumul?

Bărbatul se opri şi inspiră adânc.

- Da, răspunse el, încruntat.

- O să chem pompierii. Crezi că ar trebui să evacuăm magazinul?

- E o idee bună.

- Ai idee în ce limbă vorbesc oamenii ăştia?

Wesley izbucni în râs.

- În nici un caz! Eu vin dintr-o insulă şi nimeni nu este atât de blond în ţara mea!

Christine chicoti, amuzată, uitând pentru o clipă de teamă. Dar râsul îi îngheţă pe buze când câteva plăci se desprinseră din plafon, iar o flacără uriaşă apăru, ca o limbă de dragon.

- Atenţie! strigă Wesley, împingând-o cu putere.

Gestul lui se dovedi foarte inspirat, pentru că plăcile
căzură exact în locul în care stătuse Christine, cu doar câteva clipe în urmă.

- Dumnezeule! ţipă ea.

Alergă către turiştii aflaţi la capătul celălalt al culoarului strigând din toate puterile:

- Foc! Foc!

Arătă spre ieşire, încercând să-i facă să înţeleagă că trebuia să părăsească rapid magazinul.

- Afară! Ieşiţi!

Femeia înţelese foarte repede şi toţi se îmbulziră spre ieşire.

- Wesley, ai grijă să iasă toată lumea. Eu mă duc să telefonez la pompieri.

Peste câteva clipe, toate luminile din magazin se stinseră.

***

Cliff trecu pe lângă un indicator rutier care semnala că până la Chicago mai erau şaptezeci de kilometri. Dar aceasta era distanţa până în centrul oraşului, ceea ce însemna că putea să ajungă la Christine în mai puţin de jumătate de oră.

Încercă să se convingă că nu se poate întâmpla nimic rău, pentru că Wesley şi ceilalţi băieţi erau în magazin. În şaisprezece ani de când funcţiona magazinul, nu avusese nici măcar un furt.

Dar inima îi bătea în continuare cu putere. Trecu în revistă, încă o dată, toate problemele care ar fi putut apărea, şi-şi dădu seama despre ce era vorba -

unul sau mai multe generatoare s-au defectat. Ar fi trebuit să anunţe problema la primărie sau la pompieri, nu să-l lase pe Benedict să se ocupe de ea. Ce ghinion ca Brendan şi Al să lipsească în acelaşi timp! Ei ar fi rezolvat problema fără întârziere, nu ca Benedict. În mod sigur, era unul din oamenii de afaceri pentru care profitul era mai important decât siguranţa angajaţilor. Mâine, la prima oră, va găsi o modalitate de a lua legătura cu al ca să-i ceară să trimită specialişti să verifice aparatele. Dar dacă mâine dimineaţă va fi prea târziu?

***

Flăcările luminau în continuare magazinul, înspăimântând în egală măsură cumpărătorii şi angajaţii.

Christine reuşi să ajungă la telefon şi formă 911, rugându-se ca apelul ei să fie preluat rapid. Când operatoarea răspunse, abia se stăpâni să nu strige.

- Sunt Christine Hart, managerul de noapte de la magazinul „DaVinci”, de pe bulevardul Arlington. În magazin a izbucnit un incendiu.

- Voi anunţa imediat departamentul de pompieri, spuse operatoarea. Vă rog să-mi spuneţi numărul dumneavoastră de telefon.

Christine i-l spuse, dar adăugă:

- Nu pot să rămân lângă telefon. Avem clienţi care nu vorbesc limba engleză şi trebuie să am grijă să iasă din magazin.

- Mult succes! îi ură operatoarea.

Puse receptorul în furcă şi auzi câteva strigăte disperate şi zgomote provocate de oameni care băteau în uşa electrică din partea de vest a magazinului.

- Vin! strigă ea.

Speriaţi de incendiu, nu ţineau cont de faptul că uşile nu se deschideau, având în vedere că se oprise curentul electric.

- Slavă Domnului că ai venit! spuse Matt, unul dintre vânzători. Am încercat să le spun că vii, dar oamenii ăştia nu înţeleg engleza.

- Calmaţi-vă! Oameni buni, staţi liniştiţi!

Scoase din buzunar legătura cu toate cheile magazinului şi se apropie de uşă. Acum, problema era să găsească cheia potrivită. Încercă fără succes două chei, după care nu mai putu face faţă presiunii exercitate de clienţi.

- Wesley! strigă ea, suficient de tare ca să fie auzită din cealaltă parte a magazinului.

- Da! veni răspunsul lui.

- Eşti în partea de est?

- Da. Am deschis uşile. Ai nevoie de ajutor?

- Sunt la intrarea de vest. Nu găsesc cheia potrivită.

- Vin într-o clipă.

În mai puţin de un minut, Wesley apăru lângă ea, ţinând în mână cheia care deschidea ambele uşi.

- Am avut noroc, zâmbi el. Dă-mi voie să trec.

- Am anunţat pompierii.

- Foarte bine.

Descuie uşa, apoi o deschise.

- Pe rând, oameni buni. Unul câte unul!

Ei se îmbulziră nebuneşte, astfel încât nici unul nu reuşi să iasă.

- Unul câte unul!

Văzând că nu reuşeşte să se facă înţeles, calmul Wesley îi împinse pe toţi înapoi cu putere şi comandă:

- Staţi acolo, altfel nu iese nimeni! Tu!

Indică spre o femeie tânără.

- Tu prima!

În ciuda faptului că nu înţelegeau engleza, urmară indicaţiile lui Wesley, lucru care o făcu pe Christine să respire uşurată.

În faţa magazinului, şoferul autobuzului care-i adusese pe turişti încerca să-i adune pe toţi.

- Armen, câţi turişti au fost?

- Douăzeci şi cinci.

- Si câţi au ieşit?

- Să termin de numărat. Nouă... zece... unsprezece.

- Unde sunt ceilalţi?!

Îi era teamă să intre înapoi, dar ştia că era obligată să facă acest lucru.

- Intraţi în autobuz, oameni buni, le spuse Armen, arătând spre autobuzul parcat la câţiva zeci de metri.

Ei înţeleseră acest lucru şi se grăbiră spre maşina unde erau în siguranţă.

- Wesley a spus că şi uşile celelalte sunt deschise. Mă duc să văd care este situaţia.

- Vin şi eu, se oferi Armen.

- Nu, rămâi aici. Trebuie să fie cineva care să aibă grijă de oamenii ăştia. Apropo, ce limbă vorbesc?

- Finlandeză.

- Minunat. Stii să spui ceva în finlandeză?

- Hayva payva.

- Si ce înseamnă?

- Bună.

- Exact ce aveam nevoie! spuse ea.

Se grăbi spre intrare, încercând să afle câte persoane lipseau.

- Unsprezece... unsprezece sunt în maşină.

Unsprezece minus douăzeci şi cinci... Nu! Douăzeci şi cinci minus unsprezece înseamnă paisprezece. Unde sunt oamenii ăştia?

Apoi numără în gând angajaţii.

- Cinci... şase... şapte. Nouă, cu mine şi Wesley. Unde sunt maşinile alea de pompieri?

Intră prin uşile din partea de vest şi începu să-i numere:

- Şapte turişti şi... patru angajaţi.

Incendiul nu se întinsese în exteriorul magazinului, dar în interior erau blocaţi şapte turişti şi doi angajaţi.

- Vorbeşte cineva engleza? întrebă ea.

Nici un răspuns.

Christine se gândi rapid la limbile străine vorbite de angajaţii de la magazin.

- Espanol?

Din nou nici un răspuns.

- Français?

-*Je parle français!* răspunse o femeie blondă.

- Minunat! Unde e Pierre?

Pierre era originar din Haiti şi vorbea un dialect al limbii franceze.

- Aici!

Slavă Domnului că nu rămăsese în magazin.

- Pierre, explică-i acestei doamne că şapte dintre prietenii ei sunt blocaţi în magazin. Mă duc înapoi să-i caut.

Pierre făcu ceea ce i se ceruse şi, după mici probleme apărute din dialect, dădu din cap afirmativ.

- Oui. Je comprends.

- A înţeles.

- Minunat! Acum spune-i... Cum o cheamă?

Îşi aduse aminte ce învăţase în şcoală şi o întrebă chiar ea.

-Je m'appelle Kristina, răspunse femeia.

Era o coincidenţă amuzantă, dar nu ştia cum să explice acest lucru în franceză. Se întoarse către Pierre:

- Spune-i Kristinei că toţi prietenii ei trebuie să se întoarcă la autobuz.

- Vin şi eu cu tine în magazin.

- Nu! Am nevoie de tine afară, ca să ţii legătura cu turiştii. O să mă duc în magazin împreună cu Wesley. Hai, ieşiţi!

- Noi ce să facem? întrebă Josh, unul dintre angajaţi.

- Ieşiţi din clădire. Când vor veni pompierii...

În depărtare se auziră sirenele.

- Slavă Domnului! Când ajung aici, explicaţi-le ce s-a întâmplat. Lumina a licărit de câteva ori, după

care a izbucnit focul din tavan.

- Am înţeles, şefa.

Wesley ieşi din magazin însoţit de patru turişti înspăimântaţi şi de Jake, unul dintre vânzători.

- Mulţumesc lui Dumnezeu! oftă Christine. Asta înseamnă că mai sunt înăuntru trei turişti şi numai un angajat.

Se uită cu atenţie în jurul ei, dar nu-şi dădu seama cine lipsea.

- Cine nu e aici, Wesley?

- Adam. L-am trimis în pivniţă să aducă ceva.

- Când? întrebă ea, repede.

- Chiar înainte să se întâmple asta. Îmi pare rău, Christine. N-am simţit fumul, aşa că n-am fost îngrijorat.

Patru maşini de pompieri şi o ambulanţă opriră în faţa magazinului. Christine se afla în faţa unei decizii pe care trebuia s-o ia foarte repede: dacă nu intra în magazin, pompierii o vor obliga să rămână afară. Probabil că îi vor scoate pe turiştii rămaşi înăuntru, dar nu vor fi în stare să găsească intrarea în pivniţă fără ajutorul ei.

Adam avea numai nouăsprezece ani şi avea deja un copil, chiar dacă nu era căsătorit. Muncea pe brânci ca să adune bani pentru copil şi pentru facultatea pe care voia s-o urmeze. Fără să stea pe gânduri, năvăli în magazin, pentru că nu putea să-l

lase să păţească ceva acum, când viaţa lui era abia la început.

Capitolul 14

Clifford se apropia de magazin. În mai puţin de zece minute, va fi lângă Christine, iar mâine... Ce zi era mâine? Era atât de chinuit de acea teamă inexplicabilă, încât nu mai ştia ce zi era.

Ziua următoare era marţi. Era ziua în care îi va cere Christinei să devină soţia lui. Împreună vor merge şi vor cumpăra un inel de logodnă. Scump, ieftin, nu conta, atâta vreme cât simboliza dragostea ce şi-o purtau.

Când văzu clădirea magazinului, observă că traficul era mult prea intens pentru acea oră. Văzu şi o maşină de poliţie şi bătu cu pumnul în volan, furios că va întârzia din pricina unui accident rutier.

Se apropie şi văzu că poliţia interzicea maşinilor să meargă înainte şi le obliga să ocolească prin stânga, ca să evite zona magazinului.

Cliff opri într-o parcare şi ieşi repede din maşină, alergând către un poliţist.

- Ce s-a întâmplat?

Îl recunoscu pe Morty.

- Trebuie să părăsiţi zona, domnule.

- Morty, sunt eu, Cliff Thorne. Ce s-a întâmplat?

Poliţitul se întoarse către el.

- Cliff, ce cauţi aici? Nu ştii ce s-a întâmplat la magazin?

- La magazin?!

- Da.

- Nu mai lucrez acolo, aşa că nu ştiu ce s-a întâmplat. La naiba, spune-mi!

- Ce cauţi aici în mijlocul nopţii? Du-te înapoi în maşină!

- Fir-ar să fie, Morty! Spune-mi despre ce e vorba!

- A izbucnit un incendiu. De la instalaţia electrică, din câte am înţeles. E destul de grav. Hai, întoarce-te în maşină.

Cliff se răsuci pe călcâie şi alergă pe şoseaua goală. Inima îi bătea cu putere şi-l îngrozea gândul că iubita lui Christine putea fi în pericol de moarte.

Morty îl văzu pe Cliff alergând spre magazin. Ca ofiţer de poliţie, avea obligaţia să-l oprească, pentru că acolo nu aveau acces decât poliţiştii şi pompierii. Dar ştia ce simţea Cliff pentru Christine şi ştia că incendiul fusese stins şi că toată lumea era în siguranţă, afară din clădire.

Cliff, însă, nu ştia aceste lucruri şi nu se va convinge până când nu va vedea cu ochii lui.

- Te aşteaptă, strigă Morty în urma lui Cliff.

După care se întoarse la treburile lui.

***

Magazinul era plin de fum, iar flăcările distruseseră în întregime plafonul. Christine se

îndreptă spre partea din spate a magazinului, într-un întuneric total.

- E cineva?

Nimeni nu răspunse, semn că toţi turiştii fuseseră evacuaţi.

Se împiedică de un obiect destul de voluminos şi căzu la podea. Îşi reveni destul de repede şi-şi continuă drumul către uşile care duceau la subsol. Era atât de întuneric încât nu vedea treptele, aşa că se agăţă de balustradă, sprijinindu-se la fiecare pas.

- Adam! ţipă ea cât putu de tare.

Imediat, auzi o voce înfundată:

- Christine! Sunt blocat aici, înăuntru!

Ea încercă să coboare mai repede.

- Cum ai rămas...

Dar îşi răspunse singură, înainte să termine de rostit întrebarea. Încuietoarea era electronică şi nu funcţiona atâta vreme cât curentul era oprit.

- Adam, acolo a izbucnit vreun incendiu?

- Nu.

- Generatoarele s-au oprit?

- Cred că da. E linişte aici.

- Ascultă-mă cu atenţie, Adam. Pompierii sunt afară şi o să caut pe cineva care poate să dărâme uşa. Bine?

- Mulţumesc, Christine.

- Nu ştiu dacă o să mă lase să mai intru în magazin, dar o să vină cineva care să te scoată de aici. Îţi promit!

- O să-i aştept, răspunse Adam, destul de liniştit.

Urcă repede scările şi observă că fumul devenise mult
mai dens şi nu vedea nici un pompier. Se trânti la podea, sperând că aşa va putea respira mai uşor, dar continuă să inhaleze fum.

- Ajutor! strigă ea. E cineva aici?

***

Clifford ajunse la magazin şi începu s-o caute pe Christine. Văzu grupul de vânzători şi se repezi spre ei.

- Unde e Christine? E bine?

- A ieşit printre primii, îl asigură Matt.

- Si unde e?

Matt se uită în jur.

- Nu ştiu, n-am văzut-o de ceva vreme. Dar i-a ajutat pe turişti să se întoarcă la autobuzul lor şi a ieşit înainte să înceapă incendiul.

- Nu cumva a intrat din nou în magazin?

- Nu ştiu! Îmi pare rău, Cliff.

El se uită prin mulţime, încercând să vadă un chip familiar. Toată lumea care se afla în restaurantul non-stop de peste drum ieşise să urmărească spectacolul.

Pompierii întinseseră furtunurile şi, pentru că cea mai bună intrare era cea principală, sparseră cele două geamuri care formau uşa electrică.

- Mai este cineva înăuntru, îl anunţă Cliff pe unul dintre pompieri.

- De unde ştiţi, domnule?

- Este managerul de noapte al magazinului şi n-am văzut-o nicăieri.

- Aţi văzut-o mai devreme în magazin?

- Da, minţi Clifford.

- Si n-a văzut-o nimeni afară?

- Staţi puţin! O să întreb.

Cliff îl văzu pe Wesley stând de vorbă cu un poliţist şi se apropie de ei.

- Wesley, ai văzut-o pe Christine?

- Doamne, Cliff! A intrat înapoi! Adam a rămas în pivniţă şi s-a dus la el. Nu ştiu dacă a mai ieşit.

- Vino cu mine, îi ceru el, trăgându-l către pompier. E încă înăuntru! El a văzut-o intrând. S-a dus să scoată pe cineva din pivniţă.

- Unde sunt scările către pivniţă?

- Trebuie să vin cu dumneavoastră. N-o să le găsiţi niciodată singur!

- Îmi pare rău, dar n-aveţi voie să intraţi.

- Trebuie! Altfel, n-o s-o găsiţi pe Christine!

- Îmi pare rău...

Pentru a doua oară în ultima oră, Cliff ignoră un oficial. Plecă rapid de lângă el şi intră în fugă prin fereastra spartă.

- Hei, n-ai voie să intri! strigă pompierul în urma lui.

Alergă spre fereastră şi intră şi el în magazin.

- Christine!

Cliff se depărtă de pompier, având avantajul că nu se încurca în cizmele grele şi tubul de oxigen.

- Întoarce-te!

Cliff nu-l luă în seamă şi se duse direct către intrarea la subsol, care se afla în dreptul culoarului 19. Flăcările luminau ciudat podeaua, iar el văzu o mogâldeaţă pe jos. Ar fi putut să fie un sac de făină sau de orez, dar...

- Christine!

O luă în braţe şi respiră uşurat când văzu că respira.

- Te iubesc, Christine! Te iubesc!

Pe drumul către ieşire, se întâlni cu pompierul care-l urmărea.

- Îmi pare rău, dar trebuia s-o scot de acolo. Scările de la pivniţă sunt în dreptul culoarului cu numărul 19. Scara de jos are o încuietoare electrică

si s-a blocat. Unul dintre vânzători a rămas înăuntru.

- Nu-ţi mai risca viaţa! spuse pompierul, îndreptându-se spre culoarul 19.

Dar după câţiva pasi se întoarse si strigă către Cliff:

- Mă bucur că n-a păţit nimic.

Toţi angajaţii se adunară în jurul Christinei, care stătea întinsă pe o targă. Era ameţită, dar îsi recăpătase cunostinţa.

- Pot să merg cu voi? întrebă Cliff, când paramedicii duseră targa în ambulanţă.

- Lucrezi aici?

- E unul din managerii de noapte, răspunse în locul lui unul dintre vânzători.

Cliff îi zâmbi recunoscător.

- Bine, urcă, acceptă medicul.

În ambulanţă, conectată la tubul de oxigen, Christine îsi recăpătă respiraţia normală si începu să se coloreze în obraji.

- Bună, sopti el.

- Bună.

- Cum te simţi?

- Ameţită.

- Eşti conectată la tubul de oxigen. Ai leşinat pentru că ai inhalat mult fum.

Christine trase adânc aer în piept.

- Oxigenul ăsta pur e minunat! comentă ea, cu obişnuitul simţ al umorului.

- Poate o să vindem şi noi în magazin, pentru că aerul de afară nu se mai poate respira.

Închise ochii, încercând să se relaxeze, dar tresări speriată:

- Ce face Adam? Ieşeam să anunţ că a rămas închis când...

- Sunt sigur că este bine. Am trimis un pompier să se ocupe de el.

- Slavă Domnului! Nu cred c-o să mai intru vreodată în pivniţa aia!

- Sunt sigur că primul lucru pe care o să-l facă Brendan este să deconecteze încuietoarea electronică de la uşa aia.

- O să găsească o mare mizerie când o să se întoarcă, nu?

Clifford oftă.

- Îmi pare foarte rău că n-am insistat ca generatoarele alea să fie verificate. Am scris totul în notă, dar mă îndoiesc că Michael Benedict a citit-o.

Christine căută mâna lui Cliff, iar el o strânse uşor.

- Nu ştiu ce s-a întâmplat, dar incendiul s-a

declanşat în tavan, nu la subsol.

- Stiu.

- Mi s-a părut că miroase a fum, aşa cum mi-ai spus.

Cliff îi ridică mâna şi i-o sărută.

- Putea să fie mult mai rău. Ar fi putut să moară oameni, dacă nu te-ai fi comportat atât de bine.

- Mă bucur că toată lumea a ieşit la timp, inclusiv turiştii finlandezi.

Ea se încruntă.

- Dar magazinul arată groaznic. Cred că vor arunca o grămadă de marfă. Poate că vor redecora...

Clifford o privi cu atenţie câteva clipe, apoi zâmbi.

- Stiu. Chiar dacă nu mi-am dorit să se întâmple aşa, acum avem ocazia perfectă să refacem magazinul... aşa cum vrem noi.

- Ce vrei să spui? întrebă Christine, brusc interesată.

- Raportul meu. Când se întoarce Al Forest, o să-l fac să-l citească. E vorba despre crearea unui nou „DaVinci”. Unul care este interesat de mediu, de reducerea pierderilor, care cumpără de la fermele mici şi încurajează producătorii locali.

- Am priceput.

Christine vru să se ridică în capul oaselor, dar legăturile pe care i le puseseră când era inconştientă

o împiedicau.

- Vrei să mă dezlegi, te rog?

- Nu de tot. Să nu încălcăm regulile sindicatului lor...

- Am priceput! repetă ea, reuşind să se ridice. Oricum trebuie să refacă magazinul, aşa că este un moment foarte bun pentru toate sugestiile pe care le-ai propus în raport. E grozav!

- S-ar putea să meargă.

- Sigur o să meargă! Al Forest e un tip deştept şi o să înţeleagă faptul că profitul va creşte.

- Apropo, spuse Cliff. Tocmai m-am întors de la Moline. Cei de la muzeu sunt dispuşi să ne dea tot ce avem nevoie pentru magazin.

- Minunat!

- E bine şi pentru publicitatea lor, deşi nu cred că cineva de aici va dori să cumpere o combină sau un tractor.

- Cred că nu! râse ea. Dar e bine ca oamenii să nu uite cum se produce ceea ce consumă.

- Poate vorbim cu cei de la Hershey, să facă un film despre cum se fac „Sărutările de ciocolată”. Cred că ar avea mare succes dacă l-am proiecta în magazin.

- Nu e o idee rea. L-am putea pune noaptea, când

vine o anumită persoană în magazin. Până atunci, am eu un sărut de ciocolată.

Zâmbind timid, Christine scoase două bomboane de ciocolată din buzunarul uniformei. Desfăcu una din ambalaj şi i-o vârî în gură lui Cliff.

- Sunt sărutări furate?

- Sigur că da! Acestea au cel mai bun gust.

Mâncă şi ea una, după care îl trase pe Cliff în jos şi-l sărută.

- Ce gust am? vru ea să ştie.

- Delicios! Să fiu sincer, mai vreau.

- Dar nu încălcăm nici o regulă?

- Cui îi pasă?

- Ai dreptate.

Medicul privi în spate şi zâmbi larg când văzu ce făceau cei doi.

- Cred că pacienta noastră şi-a revenit, îi spuse el şoferului.

Capitolul 15

Ţinându-se de mână, cei doi priveau montarea siglei noului magazin: *Recoltele pământului.*

- Arată grozav! exclamă ea, încântată. Propriul nostru magazin. E un vis devenit realitate...

- Primul dintr-un lung şir, sper.

Primul lucru pe care-l făcuse Al Forest când se întorsese acasă fusese să citească raportul scris de Clifford. Iar cel de-al doilea - să-l transferase pe Michael Benedict la un magazin de mâna a doua din Chicago.

- E o idee îndrăzneaţă, spusese Al. Dar s-ar putea ca oamenii să fie interesaţi să vadă ceea ce cumpără şi să ştie că fac un lucru bun pentru mediu.

Hotărâseră ca magazinul din Breyerwood să fie un experiment. Cu banii de la compania de asigurări, reconstruiră şi redecorară magazinul, care urma să fie condus de Cliff şi Christine. Brendan nu se supărase şi le urase mult succes. Drept răsplată, el primise vechiul post al lui Benedict.

Magazinul urma să fie redeschis peste două săptămâni, dar Christine şi Cliff se duceau în fiecare zi ca să vadă cum mergeau lucrările. Cliff hotărâse ca magazinul să se închidă la ora nouă, pentru că nu era profitabil să fie ţinut deschis toată noaptea pentru câţiva clienţi insomniaci. Toţi angajaţii

primiseră vestea cu bucurie, deoarece asta însemna că urmau să revină la un program şi un stil de viaţă mai normal.

În interiorul magazinul fusese amenajată o creşă pentru copiii angajaţilor. Cei mai mulţumiţi erau Adam şi proaspăta lui soţie Cecilia, care se angajase de curând la magazin. În felul acesta, cei doi puteau să lucreze şi să fie aproape de copil. Creşa, de care se ocupa chiar Cecilia, avea deocamdată trei copii, dar putea primi până la zece copii.

Christine se uită la micuţa bibliotecă pentru copii, formată numai din donaţii.

- De la cine e asta? întrebă ea. De la Grădina Botanică? Minunat!

- Un botanist de la ei o să vină să stea de vorbă cu voi despre înfiinţarea unei grădini. Copiii ar putea creşte legume şi flori.

- Ai grijă, o atenţionă ea râzând. S-ar putea să ne falimentezi!

Christine şi Cliff căutaseră cu mare grijă produse pentru persoanele sensibile sau alergice şi înfiinţaseră un raion special, despre care erau siguri că va avea mare căutare.

Un colţ al magazinului era rezervat barului. Hotărâseră să servească ceai, cafea de cea mai bună

calitate şi sucuri pentru cei care nu voiau să intre în magazin, ci doar să aştepte în timp ce altcineva făcea cumpărăturile.

În timp ce inspecta scaunele elegante şi confortabile, Christine auzi paşi apropiindu-se şi se întoarse.

- Bună.

- Îţi place? întrebă ea.

- Foarte mult. Mă simt ca acasă.

- Nu-i aşa? Uneori am senzaţia că am crescut în magazinul ăsta.

- Si eu, dar într-un alt sens.

Cliff o luă de mână şi o sili să-l urmeze. O conduse în spatele magazinului, unde urmau să fie birourile conducerii. Totul strălucea de curăţenie, iar pe pereţi erau poze foarte frumoase cu lacul Michigan.

- Cliff, sunt grozave! Cine le-a făcut?

- Eu, răspunse el, mândru. De pe vasul meu.

- Sunt impresionată.

- Pozele astea sunt şi un fel de invitaţie.

Cliff se aşeză pe canapeaua albastră, iar Christine veni lângă el.

- Ţi-am promis că facem o plimbare cu vasul, dar nu m-am ţinut de cuvânt.

- Nu e vina ta.

- Dar invitaţia rămâne valabilă. Ţi-ar plăcea să... ne căsătorim pe vas?

- Hmm...

Ea încerca să pară nonşalantă, dar inima îi bătea nebuneşte.

- Am putea să ne căsătorim pe vas, să avem o petrecere cu toţi prietenii şi angajaţii de la magazin. La sfârşitul zilei, o să-i aducem pe toţi la mal, iar noi o să plecăm către apus.

- E o singură problemă, spuse ea încercând să rămână serioasă, deşi ştia că nu-şi poate ascunde bucuria multă vreme.

- Care?

- Ai încurcat punctele cardinale. N-am putea să plecăm decât spre răsărit!

El zâmbi larg.

- Asta e, nu le putem avea pe toate!

- Mă mulţumesc cu prima parte - cea cu nunta şi cu petrecerea cu toţi prietenii...

- Da?

Fericit, o strânse în braţe cu putere.

- Putem face continuarea altă dată. Poate în Hawaii, ce zici? Ce-ar fi să ne petrecem acolo luna de miere?

- Atâta vreme cât sunt cu tine, nu contează unde

mergem.

- Chiar şi în camera din spate?

- Hei, nu râde de ea! Am şi eu o surpriză pentru tine. Chris se desprinse din îmbrăţişarea lui şi scoase dintr-un
sertar o cutie enormă de „Sărutări de ciocolată”.

- Ai putea fi amendată pentru asta.

- Ba nu! râse ea. Le-am cumpărat de la concurenţă, uite bonul!

- Adică, nu sunt furate?

- Nu.

- Si dacă nu sunt bune?

- Încearcă-le.

- Imediat, spuse el, luând-o din nou în braţe. Stiu că ai ceva şi mai dulce...

Sfârşit